

MARIANA ZAPATA

Romantická fantasy od královny slow burn

MEZI
NEBEM
A
ZEMÍ

The background of the cover is a dark, dense forest with gnarled tree branches and some green foliage. A full moon is visible in the upper right quadrant, partially obscured by the branches. In the lower right, a silhouette of a wolf is visible, looking towards the left. The overall color palette is dark teal and black with some light blue and green highlights.

Přeložila Romana Bičíková

FRAGMENT

Mezi nebem a zemí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata

Mezi nebem a zemí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MEZI
NEBEM
A
ZEMÍ

MARIANA ZAPATA

přeložila
Romana Bičíková

FRAGMENT

The Things We Water
Copyright © 2025 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2026
Cover Design © Sarah Hansen, Okay Creation

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7760-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7776-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7777-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7761-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mé lásce, mému srdci, mé duši,
mému nejlepšímu kamarádovi,
Kaiovi.
Vždycky budeš ta nejlepší lovestory,
které kdy budu součástí.*

*Ačkoli se většina svědectví týkajících se Noci meteoru liší
v závislosti na geografické poloze, dvě tvorzení se jeví
jako nevyvratitelná: stalo se to za úplňku
a svět už nikdy nebyl jako dřív.*

KAPITOLA PRVNÍ

Nepřekvapilo mě, že ani jeden neví, co říct. To, co jsem právě vypustila z pusu, znělo jako halucinace – nebo jako ukázka z nějaké fantasy knihy.

Jenže tohle nebyla pohádka. Ani legenda. Dokonce ani bestseller, podle kterého brzo vznikne film.

Tohle byla realita.

Moje realita.

Takže mě moc neudivilo, když se můj nejlepší kamarád a moje nejlepší kamarádka nahnuli blíž a s lehce otevřenou pusou jednohlasně vyhrkli: „Tak znova,“ a jediný rozdíl byl, že Sienna za to přidala „Nino,“ zatímco Matti ne.

Skoro jsem utrousila nějaký vtip na téma, že jsou jeden z těch manželských párů, co nejenže dokončuje věty toho druhého, ale ještě navíc volí ve stejnou chvíli stejná slova a u toho se navlas stejně i tváří. Nejradši bych se jim vrhla kolem krku a k tomu si z nich bez milosti utahovala.

Ale na to jsme neměli čas. Legraci si z nich můžu dělat později.

Nejdřív jsem potřebovala, aby pochopili moji situaci. Aby mi pomohli. Aby *nám* pomohli.

Po pravdě řečeno jsem jim nemohla mít za zlé, že jim nejde na rozum, co jsem právě řekla. I mně dělalo potíže pobrat všechno, co se za uplynulý měsíc odehrálo, a to jsem to viděla na vlastní oči. *Zažila jsem to*. Nikomu z nás nebyly neuvěřitelné podivnosti cizí, ale tohle bylo hodně na hraně.

Sklonila jsem hlavu. Jako bych se na tělíčko, které mi spalo v náruči, nepodívala za poslední dva roky nejmíň deset tisíckrát – a největší podíl na tom měly uplynulé týdny. Takže jsem k Duncanovi sklopila desetitisící a první pohled a navzdory panice, s níž jsem se za tu dobu potýkala, jsem se musela usmát. Protože Duncan mi vždycky dokázal zvednout náladu. Upřímně, bylo těžké necítit štěstí, když ta nejroztomilejší věc, co jsem v životě viděla, chrupkala v mém klíně a připomínala mi tátu dávajícího si po večeři šlofíka ve svém polohovacím křesle.

V Duncanově případě byla roztomilost pořádná dřina, v podstatě práce na plný úvazek.

A možná bylo lepší Mattimu a Sienně prostě ukázat, proč jsem za nimi přijela, než abych se to pokoušela znovu vysvětlovat.

Koneckonců, celá tahle situace byla napůl zázrak a napůl *Vlčí mláďe*, *Pán prstenů* a *Vetřelci dávnověku* dohromady. Záleželo na tom, jak jste se na ni dívali a čemu jste věřili. Ale ani tohle nebylo tak důležité. Nejdřív museli pochopit jádro věci.

A v tomhle případě mělo jádro věci zhruba velikost štěněte.

Odhrnula jsem deku, do které jsem Duncana zabalila – abych ho schovala, ne protože by mu byla zima –, a natočila ho tak, aby Matti a Sienna měli lepší výhled na černou chlupatou kouli, která mi převrátila život vzhůru nohama, ne jednou, ale teď už dvakrát. Nezlobila jsem se na něj. Byla jsem v tom až po uši a bála jsem se víc, než by se mi bývalo líbilo, ale rozhodně jsem neměla vztek.

Na rozdíl od některých lidí, co jsem znala, jsem nevěřila, že někde v pozadí tahá za nitky Osud, pokuřuje u toho a plánuje lidem životy, ještě než přijdou na svět. Za prvé by se s osmi miliardami lidí na planetě pořádně nadřel. A žádné za druhé jsem neměla, protože to stačilo.

Ovšem někdy se stávaly věci, které v tu chvíli nedávaly vůbec žádný smysl, ale později se z nich vyklubalo požehnání. Možná jste je nejdřív obrečeli, než jste v nich byli schopní vidět to dobré, ale tak to při ohlžení do minulosti bývá.

Na světě nejspíš musela být spousta věcí, co se nedaly snadno vymyslet, ale to neznamenalo, že by nebyly skutečné.

Jako třeba nespočet stvoření, která v tenhle okamžik na světě existovala.

Jako všichni přítomní v téhle místnosti, pokud jsem chtěla být konkrétní, a hlavně tělíčko, které se mi choulilo na klíně a kvůli němuž jsem tu byla.

Teď, když nebyl pod dekou, se na první pohled mohlo zdát, že Duncan je černý krátkosrstý pejsek, a dlouhé uši napovídaly, že v sobě má loveckou krev, ale když jsem z něj stáhla celou deku, objevil se i chundelatý, jakoby liščí ocas.

A spolu s ním hlavní hvězda celé téhle šlamastyky.

Nebýt to tak ožehavá situace, skoro by se mi chtělo udělat: „*Ta-dá!*“ „Má na špičce ocasu plamínek,“ oznámila jsem Mattimu a Sienně, jako by ho neměli přímo před očima.

Byla to jedna z dvou věcí na Duncanově těle, které okamžitě prozrazovaly, že to není jen tak ledajaký baset nebo bloodhound nebo vůbec jakýkoli domácí mazlíček – to teda nebyl nikdy, ale dřív to nebylo tak jasně patrné. Museli byste mít dokonalý čich nebo být citliví na magii, abyste si ho spletli s čímkoli jiným.

Před šesti týdny byl Duncanův ocásek prostě jen chundelatý a oči jasně hnědé. Od začátku jsme sice všichni věděli, že není tím, čím se zdá na první pohled být – Matti a Sienna to vycítili čichem a já jsem to prostě jen cítila –, ale teď to bylo nad slunce jasné, a to ještě ani neviděli jeho oči. Během jediné noci se z uvěřitelného černého štěňátka nejasné rasy a s nádechem magie stalo něco jiného. Něco, co se nedalo dál skrývat.

Z šokovaného záblesku v Mattiho tmavě hnědých očích a toho, jak Sienně klesla čelist ještě víc než po mém nepovedeném prvotním vysvětlení, mi bylo jasné, že jakákoli naděje, že by Duncan mohl být něco téměř normálního, je bohužel dávno fuč.

Protože téměř normální bylo maximum, které jsem si mohla přát.

Držela jsem si všechny palce na rukou i nohou, aby mi řekli, že je vlkodlak. Nebo jakékoli mytologické stvoření vlčího typu, to by mi stačilo. Klidně i Kerberos, o tomhle tříhlavém psu kolovalo hodně zkazek. Ale kdybych si mohla vybrat, moje první volba by byla vlkodlak. Vlci byli jedněmi z nejuctívanějších bytostí v dějinách.

Občas měl i můj mozek problém se srovnat s tím, v jakém vesmíru to žijeme, že by mi připadalo snazší, kdyby Duncan byl *vlkodlak*.

Nedokázala jsem si ani představit, že bych *toble* musela vysvětlovat někomu, kdo neměl nejmenší tušení o stvořeních, která se všem na očích proměňovala po světě. Lidi sotva tolerují jiné lidi. Řekněte jim, že před tisíci lety do Země narazila magie a že všechny pověsti a mýty se zakládají *na pravdě*, a začnou vyšilovat.

O lidech, kteří na sebe dovedou brát jinou podobu, existoval nespočet filmů a příběhů – vybájených i literatury faktu, když jste počítali dějepisné publikace obsahující mytologii. Zkazky o lidech proměňujících se ve vlky se objevovaly už v Babylonii. Byla jsem si celkem jistá, že všechny kultury na všech kontinentech měly nějakou svoji verzi. Vzpomínám si, jak jsem seděla na přednášce o aztéckých dějinách a měla co dělat, abych udržela kamennou tvář, zatímco profesorka mlela o tom, jak Aztékové věřili, že někteří jejich válečníci jsou nahualové a dokážou měnit podobu.

V pubertě jsem si prošla obdobím, kdy jsem přečetla všechny vlkodlačí romace, co se mi dostaly pod ruku, a to jsem *znala* pravdu. Normální lidi si jen nebyli vědomi toho, že existuje víc typů vlkodlaků. Z hlavy bych uměla vyjmenovat hned několik, třeba Amaroky, obrovské vlky, jejichž předci inspirovali inuitské legendy. Železné vlky z baltských pověstí. Někdo mi jednou pověděl o zvěstech, že po světě dosud běhají i potomci z posvátné linie Fenrira z norské mytologie. Většina vlkodlaků, které jsem znala a vyrůstala s nimi, pocházela z mexických rodů, které své kořeny datovaly k mezoamerickým mýtům.

Teď bylo při pohledu do minulosti jednoduché si říct, že všechny ty prastaré civilizace neměly nic lepšího na práci než si za pomoci své

bujné představivosti vysvětlovat věci jako sucha a strašlivé bouře jako dílo bytosti s dobrými i hrozivými dary, ale někteří lidé věděli, kde je pravda.

Nic z toho nebylo vymyšlené.

Být ve světě, kde mýty a legendy nejsou tak docela fikce, někým, kdo se umí proměnit z člověka ve vlka a zase zpátky – byla to koncovka jejich volba a jejich velikost byla daná geneticky –, byla mezi lidmi, kteří věděli o magii prostupující odedávna náš svět a jeho obyvatele, docela přijatelná věc.

A jestli někdo věděl, co až tak úplně přijatelné *není*, byla jsem to já.

„Nino,“ vydechl Matti. Znělo to, jako by si neuměl vzpomenout jak správně dýchat. Oči měl vykulenější, než jsem u něj kdy viděla, a to jsme spolu jako děti padali do pořádných průšvihů, takže jsem je vykulené viděla mockrát. „Jak může *do prdele* mít na ocasu plamen a jak to, že ta blbá deka dávno neshořela?“

Zněl tak vyšinutě, až jsem se uchechtla. To byla fakt otázka za milion. „Tak trochu jsem doufala, že to budete vědět vy dva,“ odpověděla jsem a lehounce pokrčila rameny, jen tak, abych neprobudila svého koblížka. „A ten plamínek je kouzelný. Doopravdy pálí, jen když je Duncan vyděšený nebo naštvanej. Dobrý, ne?“

Matti neodpověděl, z čehož jsem poznala, že je naprosto u vytržení. Jinak měl totiž vždycky plno keců. Napůl jsem si myslela, že mě možná ani neslyšel. Jedna věc je potkat na ulici muže, jenž vyzařuje magii, kterou má v buňkách, a na první pohled vypadá jako normální, vysoký chlap, ale vy víte – ať už díky svému čichu, nebo své intuici –, že normální není.

Ale *tohle* bylo něco úplně jiného. Vlastně jsem to svým způsobem věděla už od chvíle, kdy se mi Duncan zjevil v životě. A teď jsem jeho jedinečnost chápala ještě líp.

Odlišnost na něm byla tak moc patrná, že se mi někdo pokusil ublížit, aby štěně s rudýma očima a modrým plamínkem na ocase mohl unést.

Ne jednou, ale hned *dvakrát*.

Ale o tom svým dvěma kamarádům povím až později. Nejdřív jsme museli vyřešit jiné věci. Nepotřebovala jsem, aby Mattiho a Siennu cokoli rozptylovalo, když se s tím, co se stalo, stejně nedalo nic moc dělat.

Jednou rukou jsem si tiskla Duncanovo spící tělo k sobě a druhou jsem se dotkla plamínku na jeho ocasu, abych jim to názorně ukázala. Zajíklí se jako děti u vánočního stromečku. Napoprvé jsem si taky myslela, že se popálím. A naštěstí se to nestalo, jinak by bylo nemožné s Duncanem cokoli podnikat.

„Fakt to nebolí?“ zeptala se Sienna hlasem, který jsem poprvé a naposledy slyšela, když potkala Mattiho. Jako by byla v naprostém úžasu.

Jo, mám to stejně, Sienna, pomyslela jsem si. Na jedné straně existují kouzelná stvoření – různých ras, s kořeny v nejdávnějších legendách –, která když chtějí, chovají se a vypadají jako normální lidi, a pak tu byla *kouzelná stvoření, která vypadají jako štěně*. Konkrétně jako neskutečně rozkošné štěňátko s velkými, nevinnými kukadly a hladkou, jemnou srstí.

„Ne.“ Znovu jsem stiskla plamínek mezi dvěma prsty, abych to předvedla.

Sienna těkala vytřeštěnýma, světle zelenýma očima mezi mnou a Duncanem. Dalo by se říct, že skoro ztratila řeč – což bylo na pováženou, protože ani ona nepatřila k nejzamkljším lidem na světě. Byl to jeden z důvodů, proč jsme se jako teenagerky skamarádily a přátelily se doteď. Nikdy nám nedělalo problém spolu mluvit.

Až doteď.

Nejspíš jsem za to mohla já. Tak trochu jsem je svým náhlým příjezdem zaskočila. Nikdy jsem toho před nimi moc neskrývala, ale tohle jsem jim tajila fakt dlouho, protože vlastně celou dobu, co se to dělo, cestovali po Evropě. Nechtěla jsem jim kazit výlet.

„Já to nechápu,“ zašeptala nakonec omráčeně.

Kousla jsem se zevnitř do tváře a prohlédla si její černé vlasy a pleť, která byla mléčně bílá nehledě na to, jak moc ji nastavovala sluníčku.

Vždycky tvrdila, že není klasicky krásná, ale rozhodně byla k zulíbání. Kulatý obličej a růžové tvářičky skrývaly fakt, že má občas pěkně ostré zoubky a k tomu za všech okolností až přehnaně ochrannou povahu. Před hodinou mi otevřela dveře v přiléhavé červené blůze, černých kalhotách a s vlasy vyčesanými do elegantního drdolu, ale potom se převlékla do svetru a spodního dílu pyžama, u kterého bych se vsadila, že ho sebrala ze šatníku manželovi. Tuhle její verzi jsem znala nejlíp, ovšem sofistickou Siennu jsem milovala úplně stejně jako Siennu v tepláčkách.

A ona milovala mě, třebaže devadesát pět procent mojí garderoby sestávalo z triček nakoupených ve městech, jimiž jsme s Duncanem projížděli, džínů a džínových šortek. Vlastnila jsem sice tři hezké halenky, ale ty jsem zdělila po Sienně. Ona a Matti si mysleli, že je naprosto rozkošné, že mám jen čtyři páry bot: pohorky, běžové tenisky, co se hodily ke všemu (a pokud ne, směla), crocsy a jedny sandály.

Pak jsem sjela pohledem k Mattimu, kterého jsem znala o celých deset let déle než Siennu, protože jsme byli od tří let sousedi. Hnědé vlasy, dřív tak dlouhé, že je nějakou dobu nosíval v culíku, si nyní stříhal nakrátko, protože už měl, jak sám říkal, „opravdickou práci“. Kůži měl středně snědou a s rysy, které jsem znala od našich batolecích let a sledovala, jak se vyvíjejí až do současné dvaatřicetileté podoby – vysoké lící kosti, ostře řezaná čelist. K tomu za tu dobu nabral taky asi devadesát kilo svalů. A co jsem ho neviděla, nechal si narůst knír; strašně jsem si z něj chtěla dělat legraci, ale svým způsobem mu slušel. Sice se teď staral o to, aby se dobře oblékal, ale neztratil jiskru v oku, nezpochybnitelný důkaz, že v jeho těle pořád ještě žije ten potouchlý malý hajzlík z mého dětství.

Byli nádherný pár. Úžasní přátelé. Nejlepší lidi na světě, hned po mých rodičích.

A na první pohled byste nikdy neřekli, že oba pocházejí ze staré magie, která jim dávala schopnost proměnit se v něco, co lidi znali jen z pověstí – ve vlka, nebo vlkodlaka, což byl pro některé preferovaný

výraz. A když říkám vlkodlak, myslím tím ty „opravdové“ obří vlky, ne nějaké dvounohé hybridní příšery jako ve většině filmů.

„Obyčejným“ lidem, co se narodili bez magie – což je slovo, které se většinou používá jako vysvětlení pro to, že někteří mají schopnost se proměňovat jako v pohádce –, nepřipadali Matt a Sienna nijak odlišní, kromě toho, že byli ve většině kultur považováni za nadprůměrně vysoké. Ale těm, kdo měli citlivější čich nebo byli obecně na magii citliví, jako já, kdo se narodili do rodů, v jejichž krvi kolovala odvěká magie, bylo jasné, že v nich je něco víc. Někteří při zmínce o jejich původu rádi tvrdili, že jsou „požehnaní“.

Jako by to, že jste jiní a musíte o tom celý život všem lhát, bylo tak lehké.

Nebylo. Tajemství je vždycky těžké břímě, nezávisle na tom, jak je velké. Pro některé je to možná *lehčí*, ale nikdy to není *snadné*.

„Když je v klidu, nic jím nespálí,“ pokračovala jsem ve vysvětlování Duncanova ocasu. „Na začátku od něj pár věcí chytilo, ale teď už jsme skoro dva týdny bez incidentu.“ Kdybych se pořádně soustředila, pořád bych cítila spálené chlupy. Připomnělo mi to, jak jsme se s Mattim v jedenácti letech pokusili rozdělat ohniček doma, protože nás naši rodiče nechtěli vzít tábořit. Měli jsme z toho pořádný průšvih, hlavně když viděli, jak dopadlo naše obočí. Mattimu to právě nikdy nedorostlo do původní podoby.

„Nino, když jsi říkala, že nám chceš něco ukázat, měla jsem za to, že sis pořídila tetování nebo koupila novejši karavan,“ připustila Sienna s pohledem stále upřeným na Duncana.

Ne, že bych si *přála*, aby to spíš bylo něco z toho, ale rozhodně by pak můj život byl asi tisíckrát jednodušší než teď.

A taky miň nebezpečný.

Což potvrdil i můj rozbolavělý krk. Odfrkla jsem si a líp se uvelebila na gauči v jejich obývací místnosti, kde jsme všichni seděli. Sice jsme se seznámili v malém, venkovském městečku, ale Matti a Sienna teď žili v Chicagu. V bytě v desátém patře.

Byli to ti nejmíň vlkodlačí vlkodlaci, co jsem kdy potkala, fakt že jo. Ale to byl jeden z mnoha důvodů, proč se nakonec dali dohromady – a vytvořili si svou malou, dvoučlennou smečku, ačkoli já a Duncan jsme automaticky byli čestnými členy.

Stiskla jsem tlačítko, čímž jsem rozepnula Duncanovi obojek, a pak sledovala, jak oba zhluboka nasávají vzduch.

Ani jednomu se ve tváři nezračilo poznání, spíš ještě větší překvapení. Zase jsem obojek zapnula. Rozhodně jsem neměla v úmyslu Duncanu nechávat bez něj.

„Jak...?“ Sienna se k nám naklonila ještě blíž. „Prostě ses jednoho dne probudila a on byl...?!“ Máchla rukou podél jeho těla.

„Já fakt nevím,“ přiznala jsem po pravdě a znovu pokrčila rameny. „Šli jsme si lehnout a druhý den ráno mi seděl na hrudi a koukal na mě, oči měl červený, a když zavrtěl ocasem, málem jsem se lekla, že mu hoří zadek.“ Snažila jsem se oheň na jeho ocásku uhasit vodou, pískem i hlínou, ale nic nefungovalo. Měla jsem fakt štěstí, že parkoviště obytných vozů kolem nás bylo v podstatě prázdné a že jsem nezačala ječet jako tehdy, když mi do karavanu přinesl krysu. „A už to nezmizelo. Když zjistil, že ten plamínek má, lekl se a pak začal plápat ještě víc.“ Právě tehdy podpálil pár věcí. Jako první moje prsty, když jsem ho zkoušela uhasit.

Moje oblíbená mikina a část mých vlasů teď odpočívaly v pokoji.

Pak ještě zažil i jiný typ strachu, ale o tyhle drobnosti se s nimi podělím až později. Než na to dojde, musíme se soustředit na důležitější věci.

„Fakt jsem doufala, že má v sobě aspoň trochu vlčí DNA, která by to vysvětlila, ale oba na něj čučíte jak na mimozemšťana, takže asi nemá, co?“ pokračovala jsem, jak jsem se té naděje ještě nechtěla vzdát.

Oba na mě jen němě zírali.

Měla jsem jim to samozřejmě říct dřív. Prostě jsme si mysleli, že je Duncan ještě moc mladý na to, aby se u něj projevil rysy typické pro jejich druh mytologické bytosti. Matti a Sienna byli do pěti let

normální děti, a teprve pak získali schopnost se proměnit ve vlčí mláďe. Na druhou stranu u mě se... magie, pokud jste tomu tak chtěli říkat... objevila až v pubertě. Ale to bylo jako srovnávat hovězí steak s kuřečím prsy. Obojí je maso, ale ani zdaleka ne stejné.

Nakonec se to ale přece jen stalo. Duncanova pravá povaha – zatím tedy ve formě barvy očí a ohýnku na ocase – se projevila hned po jeho druhých narozeninách. Jen několik dní, abychom byli přesní. Až na to, že tyhle změny neměly nic společného s vlkodlaky. Ale abych byla spravedlivá, já i moji kamarádi jsme taky život začali jako úplně obyčejné lidské děti.

Můj koblížek ne.

„Jo, jo, já vím, že jste mi už říkali, že ne, ale prostě jsem v to doufala,“ zavrčela jsem. Oba věděli, jaká jsem optimistka. Pořád jsem v sobě chovala naději, že se můj oblíbený boyband dá zase dohromady a v McDonaldu začnou zase prodávat McRib. „Myslela jsem si, že jsme se třeba všichni spletli a on je nějaký vlkodlačí hybrid.“

Matti si posměšně odfrkl. „... vlkodlačí hybrid?“ Nasadil povýšený výraz.

Zas se nemusel hned tvářit, jako že jsem úplně blbá. „Hele, ty sis do třinácti myslel, že dárky nosí Santa Claus,“ připomněla jsem mu. „Takže zrovna ty by sis ze mě možná neměl utahovat, že něčemu věřím. Už se staly i divnější věci.“

Matti mě probodl pohledem a Sienna se uchechtla. Historku o tom, jak jsem ještě dva roky poté, co jsem zjistila pravdu o Santovi, musela Mattimu lhát, už znala. „Já se ti nesměju, ale... že ty ses zas dívala na *Underworld*?“ ušklíbl se.

„Možná, ale jen proto, že jsem chtěla najít nějaký stopy.“

Upřímně už dávno jsem věděla, že v téhle filmové sérii o upírech a vlkodlacích pojali celý folklór úplně blbě, nikdo z lidí ve štábu mezi vlkodlaky stoprocentně nepatřil, protože byli vedle jak ta jedle. Ale já jsem byla zoufalá a nemohla jsem spát, a ty příběhy mě vlastně bavily. Ničeho jsem nelitovala.

A když jsem opět sklopila oči ke spícímu štěňátku v klíně, připomnělo mi to, proč jsem se tak zoufale chytala jakéhokoli stébla. Nemohla jsem uvěřit, že prospal celou cestu k Mattimu a Sienně. A už vůbec ne tomu, že spí ještě teď. Oba je zbožňoval a neměl důvod být až *takhle* vyčerpaný, ale já tušila, že za tím něco vězí. Něco, co se nijak netýkalo toho, že byl nemocný.

Byl ve stresu a mohla jsem za to já.

„Nevím, co si počít,“ přiznala jsem svému nejlepšímu kamarádovi z dětství a nejlepší kamarádce z pubertálních let. „Hledala jsem všude, ale pořád nevím, co je doopravdy zač. A teď už ho nedokážu pořádně skrývat, ani ve dne, ani v noci. Je moc očividný, jak je jinej.“ A to byl důvod mojí paniky a bezmoci. Důvod, proč jsem uvažovala tak, jak jsem uvažovala. Proč jsem za nimi přijela.

V jejich výrazech se zcela jasně zračilo, co si myslí o tom, že jsem jim Duncanovu proměnu doteď tajila, byla jsem si celkem jistá, že mi to ještě dají pořádně sežrat, což jsem si jedině zasloužila. Jenže než začnete vyšetřovat příčinu požáru, musíte ho nejdřív uhasit.

Tak jak jsem uměla já číst v jejich tvářích, oni zas dokázali číst v mé. Navíc dokázali *vyčenichat*, co cítím. Věci, které jsem před nimi dokázala utajit, bych spočítala na prstech jedné ruky, a tentokrát jsem to tak dlouho vydržela jen proto, že jsem se s nimi neviděla ani jim ne-telefonovala od chvíle, co odjeli.

Jenže teď byli zpět a já potřebovala radu. Potřebovali jsme pomoc, Duncan a já. Musela jsem naši situaci brát realisticky, bylo zcela zjevné, že už nemůžeme fungovat tak jako dosud.

V hloubi duše jsem věděla, že časy, kdy jsme se v mém obytném přívěsu proháněli jen ve dvou po světě a já mohla pracovat z „domova“, jsou minulostí.

Poslední dva týdny jsem si div nezavařila mozkové závity vymyšlením, jaké máme možnosti a proč devadesát devět procent z nich není proveditelných. Nakonec jsem došla k jedné poslední zoufalé myšlence, jediné, která by mohla představovat dlouhodobější řešení.

Od chvíle, kdy jsem svého chundelatého koblížka našla, se můj život od základů změnil a teď mě čekala další změna. Buď jsem to s ním mohla táhnout dál, protože se k mému životu a mému srdci přísál jako hodně roztomilé klíště, které ve mně vzbuzovalo lásku, na níž by si člověk vypěstoval závislost, nebo... jsem mohla udělat něco, co bych si nikdy neodpustila.

Takže jsem neměla na výběr. Chtěla jsem hlavně mít jistotu, že Matti a Sienna nevymyslí něco, co mě až doposud jako možnost nenapadlo. Pro jistotu.

„Nevím, co mám dělat, ale něco vymyslet musím,“ dodala jsem a snažila se znít neutrálně. „Co se mu změnil ocas, přibral skoro dvě kila. A to do té doby vážil sotva čtyři. Zatím ho ještě zvládnou schovat do deky, ale jen taktak. Jestli to takhle půjde dál, co budu dělat za měsíc? Za půl roku? O kolik ještě vyroste?“ Můj hlas zněl s každou větou přiškrčeněji, musela jsem si odkašlat.

Tolik různých proměnných. Duncan nebyl jediný, kdo byl ve stresu. A to jsem se ještě nezmněla o jeho telepatii. „Takhle dál žít nemůžeme, teda pokud neudělá Pinocchia a nestane se z něj skutečný chlapec.“ To byl asi nejlepší popis toho, co uměli Matti a Sienna a všichni další nahualové a vlkodlaci jako oni: měnit podobu, z lidského do mytologického těla a zase zpátky, jak se jim zachtělo.

Když se nad tím zamyslíte, je to fakt zvláštní koncept. V jednu chvíli jste člověk a vteřinu nato jste něco úplně jiného, ale pořád o sobě víte – nebo tak mi to aspoň popisovali. Byl to v podstatě zázrak, podle toho, jak jste se na to dívali.

A občas, v určitém ohledu, pro některé taky prokletí. Pro lidi, kteří nebyli sympatičtí vlkodlaci. Nebo devítiocasé lišky vzývané v tolika různých mytologiích. Nebo jednorožci – jednorožce milují všichni. Nebo desítky dalších podobných stvoření, která jsou roztomilá nebo uctívána nebo respektovaná.

Jenže jak mi říkala máma, to, že tolik různých civilizací v tolika různých obdobích tyhle bytosti stejným dílem uctívala a stejným

dílem se jich děsila, mělo svůj důvod. Existovala dobrá stvoření, zlá stvoření a stvoření, která rozsávala strach do tolika srdcí, že se jejich příběhy předávaly z generace na generaci celá staletí. A o těch já něco věděla.

„Ale třeba to ani nedokáže, já nevím,“ chrllila jsem ze sebe dál. „Problém je v tom, že nemám žádný bezpečný místo, kde by mohl být sám sebou, pokud už takovej zůstane. Nemůže žít celý život zavřenej někde vevnitř. A co když kolem sebe bude potřebovat víc lidí, nejenom mě?“

Některým lidem a bytostem samota nevadí, ale spouště ano. Proto vlkodlaci, obři a kentauři vychovávali své mladé v komunitách: kvůli bezpečnosti a taky kvůli rodinným poutům. Jestli jste jako magické stvoření chtěli v dnešním moderním světě fungovat, museli jste se to od někoho naučit, nejlépe nejen jednoho někoho. S dětmi je spousta práce i za těch nejlepších podmínek, a když k tomu ještě přidáte magický chromozom s potenciálem většinu lidí vystrašit k smrti?

Upřímně řečeno bylo k neuvěření, že se všechno dávno neprovalilo. Kouzelné bytosti dokázaly zůstat v utajení.

Přemýšlela jsem, že se odstěhuju zpátky do městečka, kde jsem vyrostla, zapadáková uprostřed Nového Mexika, kde za mého mládí bylo magických stvoření spousta. Většina jich byla z vlčího rodu, ale bylo tam i pár rodin obrů a několik dalších, o kterých jsem nikdy *s jistotou* nevěděla, co doopravdy jsou, jak byli tajnůstkářští.

Nebo to možná nevěděli ani oni sami. Tahle možnost mě nikdy předtím nenapadla.

Jenže za poslední dekádu se toho hodně změnilo a městečko už nebylo jako dřív. Obyvatel ubývalo, podniky zavíraly, starší, kteří udržovali komunitu pohromadě, postupně umírali a mladší odcházeli pryč. Mattiho rodiče už nežili. Moji rodiče se taky odstěhovali. Sien-nini odešli hned po naší maturitě do Wyomingu. Nezbyval tam už nikdo, kvůli komu by mi stálo za to snášet to strašlivé vedro. A v tuhle chvíli bychom tam na sebe jen přitáhli ještě větší pozornost.

„Už jen z jeho pouštění ven, aby se vyčural a chvíli si pohrál, mi přibylo pár šedých vlasů,“ dodala jsem.

Měla jsem nahnáno, kdykoli jsme vylezli z mého přívěsu. Celou cestu k jejich bytu jsem se potila jako vrata od chlíva. Co když uklouznou po čerstvě vytřené podlaze a Duncan mi vypadne z deky? Co když moc pohnu rukou a někdo si všimne jeho hořícího ocasu? Co když se mu rozbije obojek? Všechny tyhle scénáře mě v noci okrádaly o spánek.

„Sedivěla jsi už předtím,“ odušil ten chytrák, kterého jsem od dětství zbožňovala, a hnědýma očima šlehl po záhadě v mém náručí, zatímco já se dotkla „obojku“, který jsem Duncanovi pořídila minulý týden. Vlastně to byl náramek se sponou, která se dala snadno rozepnout a zase zapnout, když bylo potřeba. „To je stejnej obsidián jako na tvém náramku? Proto ho necítíme?“ Matti si promnul nos. „Ani mi nedošlo, že vlastně necítím nic než šampon a jeho dech.“

Aspoň že jsem svoje úspory utratila za dobrou věc. Jestli ho necítil Matti, necítil ho ani nikdo jiný.

„Jo,“ potvrdila jsem. Po těch dvou incidentech mi dávalo smysl zakrýt co nejvíc z Dunkyho pravé povahy. Když jsem nad tím tak uvažovala, nejspíš jsem to měla udělat hned na začátku, aleee... čas se nedá vrátit, abych udělala lepší rozhodnutí, jako třeba zaplatila za doručení do druhého dne. Ohnivý obsidián je drahý a těžko dostupný. „Lepší být opatrná než toho pak litovat.“ Ačkoli to byla svým způsobem lež. Nebyli jsme v bezpečí a já už toho litovala.

Jenže jak říkám, čas se vrátit nedá a lítost nic nezmění, takže jsem se mohla jen *víc snažit*. Duncan mě potřeboval a já byla odhodlaná ho nezklamat. Už nikdy.

Všichni tři jsme sklopili zrak k nohám vyčuhujícím zpod deky. Malá packa s lesklou černou srstí, tmavými polštářky a krátkými černými drápky.

A pak zpod deky vyklouzl i plamínek, o malinko větší, než když škrtnete zapalovačem, na konci chundelatého černého ocasu.

Sienna zalapala po dechu, jako by ji to zase překvapilo.

Mattimu se z hrdla vydralo zavrčení, které upřímně znělo trochu zlověstně, a já přemítala, jestli dospěl ke stejnému závěru jako já.

Střelil po mně očima.

Moje nejoblíbenější žena na planetě, hned vedle mojí mámy, nahlas vdechla a přejela si po tvářích dlouhými, štíhlými prsty, lhostejná k tomu, jak na mě její manžel zahlíží. „Nino, přiznávám, že mě nic nenapadá.“ Zavrtěla hlavou. „Říkala jsem si, že by sis postavila chajdu někde v leších, jenže to není bezpečný, leda by sis k ní koupila tisíc hektarů kolem. Šance, že tě tam někdo načapá, je dost vysoká, a taky to neřeší fakt, že Duncan bude možná potřebovat smečku. O tom jsme už mluvili.“

To měla pravdu. Pamatovala jsem si, že jsme ten rozhovor vedli chvíli potom, co jsem ho našla, a hodně se podobal tomu, který jsme vedli teď, až na to, že teď jsem aspoň trochu tušila, do čeho jdu a co všechno jsem ochotná pro něj udělat.

Když jsem ho našla, udělala bych pro něj *skoro* všechno.

Teď jsem ale nepochybovala o tom, že bych pro něj udělala *úplně* všechno, a ještě se u toho usmívala.

„Každá možnost, co mě napadá, s sebou nese deset důvodů, proč by to nefungovalo. Nemůžeš zakrýt, jak vypadá. Při každé cestě budeš v nebezpečí. Co když se ti porouchá auto a budeš muset zastavit? Co když ti někdo bude načumovat do auta nebo do přívěsu, když tam zrovna nebudeš, a uvidí ho?“ vyjmenovávala Sienna a na čele jí naskočily ustarané vrásky.

Přesně tohle mi taky nejednou běželo hlavou. Nic nefungovalo. Nebo aspoň ne na dlouho.

Matti si odkašlal. „Já bych jeden nápad měl.“

Mrkli jsme na sebe.

Můj odvěký kamarád byl sice opačného pohlaví, a taky byl jiný druh magické bytosti a zcela samostatná osobnost, ale už mockrát jsem si během našeho přátelství říkala, že nás k sobě něco váže. Třeba jsme v minulém životě byli dvojčata. Nebo jenom sourozenci. Nevěděla jsem, čím to bylo, ale něco nás k sobě poutalo.

A stačil tenhle jeden pohled, abych věděla, že jsme na stejné vlně.

„Víš, co se chystám říct,“ varoval mě.

Kývla jsem. „Mám celkem jasnou představu, ale do toho.“

Další slova z jeho rtů byla přesně to, co jsem čekala. „Musíš na ranč.“

Usmála jsem se, a nebyl to zrovna veselý úsměv, ale ani nešťastný. Před dvěma týdny by moje reakce na navrhované řešení byla úplně jiná. Na to, co pro mě znamenalo. A hlavně co vyžadovalo. Jenže v tuhle chvíli jsem už sama sebe přesvědčila, že tenhle ranč je z mnoha důvodů jediná možnost, kterou jsme s Duncanem měli.

Nebylo to ideální, a kdybych měla pár milionů dolarů, abych si mohla koupit ten pozemek o tisíci hektarech, nikdy bych si to nevybrala, ale... už jsem se s tím smířila. Život mi pod nohy házel nespočet klacků a já je přeskakovala a uhýbala, jak to šlo, jeden po druhém, až doteď.

Možná bylo na čase hodit pár klacků zpátky.

Tohle byla moje volba. Moje budoucnost. Náš život.

Měla jsem docela jasno v tom, co mě čeká, když jsem si Duncana nechala, místo abych našla někoho jiného, kdo by se o něj postaral. Nikdo tak dobře neznal oběti, které člověk musí přinášet, když se stará o dítě s tajemstvími, o nichž možná samo ani neví. Nebylo to jen to nejmenší, co jsem mohla udělat, že stejnou laskavost, která byla prokázána mně, prokážu někomu dalšímu, chtěla jsem si myslet, že je to můj osud. Pokud jsem nějaký měla.

„Tušila jsem, že to řekneš,“ přiznala jsem a vysloužila si od Mattiho spokojené, skoro samolibé příkývnutí. Když jste někoho znali skoro stejně dobře jako sebe sama, měli jste na co být hrdí. A my za to vděčili třiceti letům přátelství.

„Moment,“ vložila se mezi nás Sienna. „Na jakej ranč? O jakým ranči to tedy mluvíme?“

Povytáhla jsem obočí a vyslala k Mattimu překvapený pohled, načež sebou trhl. „O tom, kde jsem pár let žil, když mi umřela máma. U Henriho,“ vysvětlil neurčitě.

Při zmínce o Henrim jsem zvedla oči ke stropu.

Sienna si rychle uvědomila, o co běží. „Nikdy jsi mi o týhle části svýho života pořádně nevyprávěl, Matti,“ pronesla pomalu a přimhouřila oči. „A já to nikdy nevytahovala, protože to pro tebe nebylo lehký období, ale teď mám pocit, žeš mi zatajil něco hodně důležitýho.“

„Ne *důležitýho*,“ zdůraznil Matti. „Jen o tom nerad mluvím, kvůli mámě.“ Rozhostilo se mezi námi krátké ticho. Matti o své matce skoro nemluvil, ani o tátovi. Teď si odkašlal. „Musel jsem se odstěhovat stovky kilometrů daleko ke svýmu bratrancovi, kterýho jsem tehdy skoro neznal –,“ byla jsem si docela jistá, že ani teď ho pořádně nezná, ale to jsem si nechala pro sebe, „– a musel řešit úplněovej život, o kterej jsem vůbec nestál,“ vysvětloval vážným tónem. „O tom ranči jsem nesměl mluvit, dokud jsem tam žil, a vlastně ani potom.“

Úkosem se po mně podíval.

O spoustě věcí, které se týkaly téhle části jeho rodiny, Matti nikdy nemohl mluvit. Některé si dokázal nechat pro sebe, ale něco mu přece jen uklouzlo. Třeba ten ranč.

Naznačila jsem, že si prsty zamykám ústa a házím klíč za rameno. Nikdy jsem to nikomu nevykecala a ani to nikdy neudělám. Dokonce jsem o tom neřekla ani Sienně, a té jsem říkala i o tom, jak moc mě zrovna během menstruace bolí břicho. Navíc mi Matti nikdy nevyprávěl nic důležitýho – nebo jsem si to aspoň myslela.

„Tys o tom věděla?“ obrátila se na mě Sienna a já přikývla.

„Jen něco málo, pověděl mi to po telefonu pár měsíců potom, co se tam odstěhoval. Od té doby jsme o tom už nikdy nemluvili,“ vysvětlila jsem. Věděla jsem, že se na mě kvůli tomu nebude zlobit, ale nechtěla jsem to riskovat. Co se Mattiho týkalo, nikdy to mezi námi nebylo divné. Občas jsem o něm sice nemluvila jen jako o nejlepším kamarádovi, ale Sienna vždycky cítila, že mezi námi není ani ždíbec sexuální přitažlivosti. A Matti úplně stejně chápal moje přátelství se Siennou. Milovala jsem je oba stejně a každého jinak a oni mi tu lásku stejnou mincí opláceli.

Moji nejoblíbenější lidi na světě byli pár. Manželé. Mohla jsem je vidat oba naráz. Byla to výhra v loterii.

Sienna mě naštěstí neklamala. Jen chápavě přimhouřila oči. „Fajn, a proč by teda odjet na tenhle ranč fungovalo?“ Luskla prsty. „Počkat! Že on vlastní obří pozemek v Coloradu, co po někom zdědil a nikdy nás tam nepozval?“ Další lusknutí. „Tenhle ranč? Tam jsi tehdy žil?“

Matti přikývl.

„Aha. No jo, moc jsi o tom nemluvil a Henriho jsem vlastně viděla jen párkrát a on vždycky...“ Konečně se jí rozsvítilo. „Jasně. Je to tajemství. Jak velkej je ten pozemek? Proto o tom mluvíme? A pokud tam nepozval na návštěvu ani nás, proč by Nině dovolil, aby se tam jen tak nastěhovala?“

Další zmínka o Henrim. Moc dobře jsem věděla, že se s ním Sienna několikrát potkala a připadal jí odtažitý a „trochu chladný“. Jinak o Mattiho bratranci za ty roky nepadlo skoro ani slovo.

Můj odvěký kamarád se narovnal a zpřímá se podíval na svoji ženu. „Je tam dost velkej pozemek na to, aby tam už stovky let mohla stát vesnice pro magický bytosti, kde je nikdo neotravuje. Henri ho zdědil po svým tátovi. Ale můj táta se práv na ranč vzdal, když se odstěhoval, a já taky. Musel jsem podepsat papíry a tak. Takže teď patří jen Henrimu. Ale nežije tam sám,“ popisoval zcela věcně, jako by se jednalo o předměstskou čtvrť s billboardem nad dálnicí.

Z toho, jak se Sienna tvářila, jsem usoudila, že nejsem jediná, komu jeho vysvětlení připadá až moc vágní. „Nejsou tyhle magický komunity v podstatě kult? Něco jako komuna?“

Všichni, kdo v sobě po předcích nesli magii, slyšeli o tomhle typu komunit, ale jen šeptem. Byla to místa, kde magické bytosti žily na jakýchsi usedlostech, daleko od všeho, uprostřed divočiny, kam normální lidi nechtěli ani jezdit na výlet, natož tam bydlet – nebo tak se to ke mně aspoň doneslo. Místa, kde bylo soukromí dostupné. Minimálně kdysi.

Místo pro bytosti, které chtěly žít blízko sobě podobným, aby nemusely předstírat, že jsou něčím, čím nebyly. Nejblíž jsem tomu byla

v městečku, kde jsem vyrostla, ale i tam jsme se museli do určité míry skrývat, protože to nebylo jen striktně magické místo. Nebyly tam hradby nebo ochranka, jen lidi, co uměli držet jazyk za zuby a taky se dobře přetvařovat.

„Tak to není. Je to prostě... vesnice a některý tam pracují, zatímco další tam sice bydlí, ale pracují jinde. Ale všichni obyvatelé mají magii a čeká se, že budou přispívat k jejímu chodu.“

„To mi stejně zní jako komuna,“ hádala se Sienna a střelila po mně pohledem, jako by čekala, že ji podpořím.

A jako jo, podle toho mála, co nám Matti zatím prozradil, mi to taky tak připadalo.

„Ale není,“ ujistil ji Matti. „Je tak soběstačná, jak to jde. A taky má být utajená. Něco jako když lidi tají, kam rádi jezdí na dovolenou, aby tam nelezl nikdo jinej a nezkazil jim jejich oblíbený místo.“

„Pokud je to tam tak skvělý, tak kde je háček? Proč jsi tam nezůstal?“ Vtom ji něco napadlo. „Proč tam vlastně nebydleli už tvoje máma s tátou?“

„Táta říkal, že je to moc velká zodpovědnost. Odešel hned, jak na to měl věk.“ Matti ztěžka polkl. „Není to tam zlý, akorát jsem se tam nikdy necítil jako doma, když jsem tam žil, a taky mám rád město. Kousek odtamtud je takový malý městečko, kde taky žije spousta lidí jako my, ale...“ Pokrčil rameny. „Lidi tam mají rádi svoje soukromí a nestojí o neustálý přistěhovalce, co by jim narušili rovnováhu.“

„Takže nejsou moc přátelský,“ zamumlala Sienna a znovu po mně vrhla pohled.

„Ale nejsou nepřátelský.“

Zasmála jsem se. „To nezní moc přesvědčivě. Až začínám mít dojem, že se mi to snažíš vymluvit, a to to byl původně můj nápad.“

„Ach jo...“ Matti zaskučel, ale hned se zase sebral. „Jde o to, že je to odlehlý místo a Nina s Duncanem by byli obklopený lidma, který je budou chápat líp než kdokoli kdekoli jinde. Je to asi nejbezpečnější, co může být, protože všichni prostě chtějí žít v klidu a v utajení. A kolem

je spousta prostoru.“ Matti se odmlčel a hlasitě vydechl. „Můžeš běžet a běžet až do padnutí a stejně budeš pořád na pozemcích, co patří k ranči. Duncan by si tam mohl protáhnout nohy a prostě růst. Já bych tehdy nebyl šťastnej vůbec nikde, ale nebylo to pro mě špatný místo.“

Dobu, kdy se Matti po smrti své mámy odstěhoval, jsem ze svých vzpomínek v podstatě vytěsnila. Jeho bratranec Henri pro něj jednoho dne přijel, když jsem zrovna byla ve škole, a když jsem dorazila domů, byl pryč – pokoj prázdný, dům v podstatě opuštěný. Potom jsme zůstali v kontaktu díky esemeskám a zprávám po internetu, v nichž mi bez podrobnějších detailů vysvětlil, že jeho bratranec je teď jeho poručníkem, takže musí žít u něj v Coloradu.

Úplně mě to zdrtilo. Nejdřív měl strašnou autonehodu jeho táta, potom mu umřela máma a teď byl pryč i on. Každá z těch ztrát byla náhlá a nečekaná.

Od té doby jsme si s Mattim psali nebo volali jen jednou za měsíc a navzdory mému naléhání mi nikdy neřekl, kde přesně je. Jenom při jednom telefonátu mi toho prozradil víc, než měl. V následujících letech o té době nikdy nemluvil a já jsem to nevytahovala. Kdyby o tom mluvit chtěl, tak klidně mohl.

Ale neudělal to.

„Většina obyvatel jsou původem amaroci nebo železní vlci.“

Při zmínce o svých železných příbuzných Sienna ožila. Koneckonců jich už moc nezbývalo. Matti sám byl po tátovi Amarok a po mámě mexický vlk. Moji rodiče to měli stejně.

„Víš, jak vlkodlaci milují děti,“ pokračoval Matti, „a je jedno jakýho druhu.“

Oba jsme to znali z vlastní zkušenosti. Ale o tom mě přesvědčovat nemusel. Já už se pro tuhle komunitu rozhodla sama. Pro tenhle *ranč*.

Přesto se mi při té představě stále svírala hrud'. Už roky, od chvíle, co moji rodiče konečně odešli do důchodu a já se od nich odstěhovala, jsem nebydlela v blízkosti lidí jako my. Ze všech míst, kde jsem za život pobývala, byl dům, kde jsem vyrostla, nejbezpečnějším přístavem

a já jsem moc dobře věděla, jaké mám štěstí, že mě vychovávali právě tihle lidé a právě v tomhle městě.

Teď už jsem věděla, že některá stvoření nahánějí hrůzu tak, že lidi ječí, jen co je ucítí. Nosí ten potenciál v sobě. Záměrně jsem se dotkla svého náramku.

Lišit se od ostatních je těžké. Je mi jedno, co o tom kdo říká.

Sienna znovu lusklá prsty a namířila ukazovák na Mattiho. „To není špatnej nápad, lásko.“

„Já nikdy nemám špatný nápady,“ odtušil on.

Sienna sklouzla očima ke mně a obě jsme nakrčily nos. „Jo, jasně,“ utrousila jsem a pak se uchechtla. Sienna se ke mně naklonila a spiklenecky jsme si plácly. Stačil jeden pohled a zase jsme vyprskly smíchy. Plácly jsme si ještě jednou.

Já tu holku žrala.

Matti si nás nevšímal. „Když jsme se naposled viděli, Henri říkal něco o tom, že tam bydlí i seskvečové –“

Tím mě dostal. „Říkal jsi seskvečové?“

Matti přikývl, jako by na zmínce o obřím, chlupatém, mytologickém hominidovi nebylo nic zvláštního.

Což asi nebylo, protože sám byl taky obří, chlupatý hominid z mýtů a pověstí.

A pak dodal něco, na co by mě nalákal hned a nejvíc. „Víš, jak se vlci chovají k lidem, který považujeme za součást smečky.“

To jsem věděla moc dobře. Vyrostla jsem mezi nimi, adoptovali mě dva nejlepší z nich. Občas jsem v noci nešla spát a jen jsem si usilovně přála, abych byla jako oni, i když mi nikdo nikdy nepředhazoval, že jsem jiná. Moji rodiče se mě pokoušeli přesvědčit, že mám štěstí, protože jsem výjimečná – jako bych vůbec věděla, co to znamená. Strašně se mi po nich stýskalo, ale myšlenka na ně mi připomněla moji povinnost.

A to povinnost zopakovat to, co oni: udělat úplně všechno, co bude v mých silách, pro dítě, které sice není biologicky moje, ale jinak je moje v každém smyslu toho slova. V každém, na němž záleží.

A to znamenalo přestěhovat se někam, kde bude plno vlků. Těm můj pach nevadil. Ani obrům ne. Ale vlkodlaci byli přesně tak přehnaně ochranný, teritoriální a rodinně založený druh, jak je vyobrazují knihy a filmy, a to hlavně vůči dětem a členům své smečky. Aspoň v tom se většina scénáristů nesekla.

Byly i horší věci na světě než žít mezi lidmi, kteří považují za svoji povinnost vychovávat každé dítě ve své blízkosti jako svoje vlastní.

„Ještě jsi neřekl ‚ale‘,“ popíchl jsem Mattiho. „Jen jí to vyklop.“

Sienna se rozzářila. „Ono je tam nějaký ‚ale‘? Co to je? Musíš si oholit hlavu, jinak tě nepřijmou? Obětovat zvíře? Jsou to polygamisti? Protože tebe si zrovna neumím představit jako jednu z několika manželek.“

Zabloudila jsem pohledem k Mattimu. Usmál se na mě a já mu usměv opětovala.

„Už se k tomu dostávám.“ Jeho tón zněl tak zlověstně, že jsem byla ráda, že dopředu vím, co z něj vypadne. Podíval se své ženě do očí. „Musela by se stát členem smečky. Bez závazku, kterej by ji k nim připoutal, ji tam žít nenechají. Díky tomu se jim daří vesnici tak dlouho udržet v tajnosti a je to taky jeden z důvodů, proč se tam neustále někdo nesnaží nastěhovat.“

Sienna znovu nakrčila čelo. „O jakým závazku je řeč? Zas tak hrozný to být nemůže, když se přece doteď s Henrim vídáš. Takže ho tam nedrží jako rukojmí, ne?“

„Ty máš pocit, že by Henriho někdo zvládl držet jako rukojmí?“ odfrkl si Matti.

Jestli byl Henri pořád stejný, jak jsem si ho pamatovala, tak odpověď zněla ne. Vzpomínky na něj jsem uchovávala v nějaké části mozku, kterou se mi podařilo zamknout na klíč. Většina jich byla neutrálních, pár docela kladných a pak tu byly i ty, co bolely. Ty, na kterých jsem lpěla, dokud jsem nepobrala dost rozumu na to, abych je vyhodnotila a pochopila, proč Mattiho bratranec udělal to, co udělal.

Sienna se uchechtla a souhlasně pokrčila rameny. „Tak v čem je teda ten háček?“

Matti se na mě znovu úkosem podíval, jako by se chtěl ujistit, že jsem na jeho odpověď připravená.

Zašklebila jsem se na něj, protože jsem věděla, co řekne. Tenhle háček, na který by se dala chytit celá velryba, mě nutil celé noci přemítat, jestli to opravdu dokážu. Otestovat hranice toho, kam až jsem pro Duncana ochotná zajít. Jak silná je moje láska k němu.

To, co jsem se chystala udělat, muselo vesmíru dokázat, jak moc svého chlapečka miluju, a pokud ne, tak už jsem nevěděla, co bych ještě měla dělat.

Matti se škodolibým zábleskem v očích pronesl to, co by mív zoufalého člověka od nápadu odstěhovat se na utajovaný ranč okamžitě odradilo. „Nina se bude muset vdát.“

KAPITOLA DRUHÁ

„Projdeme si znova plán?“

S rukama na volantů jsem se ohlédla přes rameno. Sienna a Duncan se k sobě choulili na zadním sedadle mého pick-upu. Sienna držela červenou hračku, kterou jsem nikdy neviděla, a Duncan ji hryzal. Nejrozkošnější na tom bylo, že oba vypadali, jako že v tuhle chvíli nechtějí být nikde jinde na světě, jen tady. Před několika hodinami seděl s Duncanem vzadu Matti, nebo spíš ležel, Duncan se mu rozvaloval na hrudi a oba vesele chrápali. Sienna si je natočila a celou dobu se u toho tiše pochechtávala.

Měla jsem z nich radost. Duncan miloval pozornost. Miloval, když ho lidi zahrnovali láskou. A moji kamarádi ho jí zahrnovali fakt hodně. Vzpomněla jsem si na rčení, že k výchově dítěte je potřeba celá vesnice, a došlo mi, jak moc a v kolika významech je to pravda.

Proto jsem ten večer, kdy jsem ke svým nejlepší kamarádům s Duncanem dorazila, oznámila, že ho chci vzít na tenhle utajený ranč. Fakt, že mi to nevymlouvali a nepřesvědčovali mě, že se mám jen přestěhovat blíž k nim a společně to nějak zvládneme, hovořil za vše. Nefungovalo by to a nebylo by to bezpečné. Takže mě ani nepřekvapilo, když mě Sienna drkla ramenem do ramene a Matti dodal: „Už jsem napsal Henrimu.“

A proto jsme o dva dny později všichni čtyři seděli v mém autě a táhli jsme můj obytný přívěs přes několik amerických států. Jeli jsme prakticky bez přestávky – Matti a já jsme se vždycky po pár hodinách v řízení střídali – a ukusovali míli po míli cestou ze Chicaga do Colorada, ačkoli jsem nevěděla, kam přesně míříme. Matti do navigace zadal

zeměpisné souřadnice. Pokud tahle komunita byla vážně tak odlehlá a tajná, jak tvrdil, tak proč by taky měla opravdovou adresu.

K mému údivu mě vlastně dost uklidnilo, že lidi, co tam žijí, jdou ve skrývání svého domova až takhle daleko.

Netušila jsem, jak to, že jim to funguje, ale domýšlela jsem si, že na to asi přijdeme, až tam dorazíme. Za patnáct minut, aspoň podle navigace. Nervozitu jsem si nepřipouštěla. Buď nám dovolí tam zůstat, nebo ne. Buď najdu někoho, kdo touží po rodině natolik, že mu nebude vadit si vzít ženu, kterou prakticky nezná... ženu jako já..., nebo ne.

Nebyla bych první, kdo by to podstoupil, aby tam mohl žít, připomněl mi Matti.

Jestli bylo někde na světě normální si vzít v podstatě cizího člověka, bylo to na ranči jeho bratrance.

Jenže když les podél silnice začal houstnout a jehličnany byly čím dál vyšší a rozložitější, kabinu vozu naplnil pach magie tak silný, že ho nevypudila ani naplno běžící klimatizace, až jsem začala přemítat, co přesně nás v cíli čeká. Matti nás varoval, že je tu magie hodně mocná, ale já si myslela, že přehání. Přece jen to byl chlap, co držel ruce skoro metr od sebe, když popisoval pavouka, kterého objevil na pánských záchodcích na benzínce. Měla jsem co dělat, abych se soustředila jen na řízení a nezajela ke krajnici, abych mohla vystrčit hlavu z okýnka a zhluboka se nadechnout.

Jestli si Matti všiml, jak usilovně svírám volant, nijak to nekomentoval.

„Nino?“ Jeho hlas mě vytrhl z úvah, pryč od vši té magie a zpátky k cestě před námi. Seděl jako spolujezdec vedle mě, už od naší poslední zastávky, kdy jsme se vyměnili, aby si mohl sníst hot dog – ačkoli jsem jeho i Siennu přemlouvala, ať si ho nekupují.

Měla jsem pocit, že se mi udělá šoufl jen z pouhého pohledu na nevábný párek.

Povolila jsem sevření. „Ne, nemusíme si ho znova procházet, všechno je jasné.“ Už jsme si plán přeříkali dvakrát, ale chápala jsem, že na

jeho provedení budeme mít jen jeden pokus. „Až dorazíme, budeš mluvit ty. Náramek si nechám, dokud mi neřeknou, že si ho mám sundat, a to samý s Duncanovým obojkem.“

Zas až tak složitě to nebylo. Jen... to bylo důležité. Jestli nás přijmou záviselo na tolika okolnostech, nad kterými jsem neměla kontrolu, že mi z toho pěníla krev.

Buď to vyjde, nebo ne.

Znovu jsem zmáčkla volant. „Takže tys tu nebyl od té doby, co ses odstěhoval?“ zeptala jsem se, když mi došlo, že se vlastně nikdy nezmněl o tom, že by se na místo, kde žil několik let, někdy vrátil.

„Ne, od osmnácti jsem tu nebyl. Nic tu pro mě nebylo, kromě Henriho,“ odpověděl mi. „Většina děcek, co tu vyrostete, nakonec odejde. Některý se vrátí, ale většina ne. Tak to teda aspoň bylo tehdy. Vyrostete na ranči, chceš vidět svět a pak se buď vrátíš, nebo ne.“

„A ty ses nevrátil.“ Jako jeho táta.

„Ani hovno.“

Já i Sienna jsme se zasmály.

„Chápu, že ty si výhod dovážky jídla a doručení do druhýho dne zrovna nevážíš, ale musím říct, že je to fakt k nezaplacení,“ vysvětloval. „Když mě Henri poprvý vzal do Denveru, málem mi pukla hlava.“

„Doručení do druhýho dne,“ záúpěla jsem. „Ty jsi tak rozmazlenej.“ Tam, kde jsme vyrostli, byl nejbližší fast food půl hodiny cesty. V našem městečku byly jen dvě benzínky. Tak bylo malé.

„Jo, jo, ale právě proto si myslím, že tobě se tam bude líbit,“ dodal, jako bych snad měla jinou možnost.

Pokud mě nezačnou na první pohled nenávidět, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem to neřekla.

Matti natáhl ruku k zadnímu sedadlu, a já si jen mohla představovat, že hladí Duncana, nebo osahává Siennu. „Bude to v pohodě.“

Znělo to, jako by tomu věřil.

„A když to nevyjde, vymyslíme něco jinýho. Najdeme jinou komunitu. Zrovna teď si nemůžu vzít víc dní volna, protože mě čeká

důležitý jednání, ale za dva týdny mám zase čas. Před nějakou dobou jsem slyšel o jednom místě na Aljašce...“

V hlavě se mi rozcinkal dávno zapomenutý zvonek. Radši jsem ho rychle umlčela a předklonila se. V dálce se něco hýbalo, něco přeběhlo přes cestu. A nevypadalo to jako srnka.

Několikrát jsem zamrkala a upřela pohled na stejné místo. Věděla jsem, že se mi to nezdálo. Cestu přeběhlo něco dalšího. Menšího a chundelatějšího.

„Matti...“ vydechla jsem.

Přestal žvanit o Aljašce. „No?“

„Já bych přísahala, že jsem zrovna viděla kentaury mládě.“

Matti se naklonil do strany a podíval se skrz okno na straně do zpětného zrcátka.

„Ne, vepředu.“ Sundala jsem nohu z plynu a zpomalila, načež kolem nás proběhlo něco ještě chundelatějšího, bílého a čtyřnohého. Ukázala jsem do těch míst. „Jsem si celkem jistá, že kolem právě běželo kentaury dítě a dva malí vlci.“ Zajela jsem i s přívěsem ke krajnici a zatáhla brzdu. Silnice, na kterou jsme sjeli z hlavního dálničního tahu, byla liduprázdná, kolem se to hemžilo cedulemi s upozorněním, že nikam nevede, že do národního parku se tudy dostat nedá, ale...

Matti už si rozepínal bezpečnostní pás.

„Nejspíš by takhle uprostřed dne pobíhat neměli, co?“ zeptala jsem se a taky se odpoutala.

Matti zavrtěl hlavou a vzal za kliku. „Ne, to by fakt neměli.“

Otočila jsem se a podívala se na Duncana s dlouhými ušisky v Sienině klíně. Byl naprosto bdělý. Ulevilo se mi, když se v jejich bytě konečně probudil a byl zase sám sebou, hra na Šípkovou Růženku byla zapomenutá. „Si, zůstaneš tu s ním, než s Mattim najdeme ty děti?“

Moje kamarádka Duncana objala a vykulila zelené oči. „Náš malej je se mnou v bezpečí, ale radši půjdeme ven a sedneme si někam pod strom. Viděla jsem už dost videí, jak do auta zaparkovanýho u silnice někdo vletěl. Schovám ho pod bundou a jeho dekou.“

Poslala jsem jim vzdušný polibek a otevřela dveře. „Tak já jsem hned zpátky.“

Ale jakmile jsem vystoupila, úplně jsem zcepeněla.

Páni, blesko mi hlavou, když jsem do plic vdechla čerstvý vzduch protkaný magií. Tohle bylo... *něco*. Jako by mi naskákala husina, ale uvnitř těla. Jako když si čichnete ke své nejoblíbenější vůni, ale ještě lepší.

Jenže Matti už na mě čekal. Zhluboka se nadechl, otáčel hlavou ze strany na stranu a pak ukázal doleva. Snažil se najít ty děti, nechochal se okolím jako já. Mělo na něj stejný vliv? Jeho čich byl tak stokrát lepší než můj...

„Běžely tudy,“ naznačil směr. „Jak moc mladě vypadaly?“

Přešli jsme dobře udržovanou silnici a zastavili se před drátěným plotem sahajícím zhruba do výšky ramen, který Matti následně bez větších problémů přešel, ačkoli měl na sobě zbrusu nové tenisky, které nevypadaly moc pohodlně, a kalhoty, o kterých jsem řekla, že jsou khaki, a on se se mnou hádal, že mají karamelovou barvu, ať už to znamenalo cokoli. Na plotě visely v pravidelných rozestupech cedule s nápisem „Vstup zakázán“ a taky cedule upozorňující, že je plot sledován kamerami. Tak to smůla. Chvíli jsem si plot měřila pohledem a pak jsem napráhla ruce k Mattimu na druhé straně. Popadl mě a podržel většinu mé váhy, zatímco jsem po plotu vylezla jako po rozviklaných schodech, a pak mě zachytil, když jsem seskočila dolů.

„Ten kentaur vypadal jako malej kluk, řekla bych. Tak velikosti srnčete? Myslím, že možná měl jen dvě nohy, ale utíkal fakt rychle, takže si nejsem jistá. A ti vlci... jeden byl větší než Duncan a ten druhý byl podle mě ještě větší.“ Skvělý popis, toho jsem si byla vědoma, ale odehrálo se to během mžiku. Nečekala jsem, že magické děti potkáme takhle brzo.

Matti se zamračil, ale pak přikývl. Rozšířily se mu nozdry. „Mají kuráž.“

„Že jo? Kdo se vydá uprostřed dne takhle daleko od domova na průzkum?“ Střelila jsem po něm pohledem a vysloužila si od něj ušklibnutí. My dva, a to mockrát. Skoro každý víkend, nejspíš až do

chvíle, než se odstěhoval. „Podle mě vypadali moc mladě na to, aby se tu potulovali sami –“ Zarazila jsem se a odfrkla si. „Zním jako prudeš a pokrytec, ale když jsme se vydávali za dobrodružství my, aniž bysme řekli rodičům, kam jdeme, tak ty už jsi byl mnohem větší než oni.“

Mattiho uchechtnutí bylo jedním ze zvuků, které bych poznala kdekoli. „Kdyby chtěli, tak by nás našli hned, a to nejnebezpečnější, co jsme mohli tenkrát potkat, byl had. Tady těm děckám může ublížit mnohem víc věcí.“ Ohlédl se na mě. „Kolem těch míst, kde jich většina žije, je plot. Takhle daleko od nich by se toulat neměli.“

To byl pořádný obrat.

Ale jistotu absolutního bezpečí jste neměli nikde. „Matti, ta magie tady je...“ Znova jsem zhluboka nasála vzduch. Popsat jeho vůni, natož jaký pocit ve mně vyvolával, bylo v podstatě nemožné.

Matti se mi nejednou pokoušel vysvětlit, jak vnímá pachy, a bylo to, jako by mi někdo vysvětloval jadernou fyziku, zatímco jsem tápala v učivu základní školy. „Je to tak hutný. Krásně to voní.“ Moje husí kůže souhlasila. Celé moje tělo souhlasilo. Vzduch tu byl čistý a úžasný a... po páteři mi přejel mráz.

„Některý starší tvrdili, že právě sem dopadl kus toho meteoru.“

Vykulila jsem oči, ale vlastně mě to moc nepřekvapilo.

„Některý části pozemků jsou úplně jiný, než cos kdy zažila,“ pokračoval. „Však uvidíš.“ Ukázal doprava a oba jsme se tam vydali.

Už jen v téhle části lesa jsem cítila neviditelnou tíhu, která nás obklopovala ze všech stran... a chápala jsem, co se mi snaží říct. Duncan a já jsme před nějakou dobou chvíli pobývali v Jižní Dakotě, a i tam mi to připadalo výjimečné. Ale tahle magie se s tím nedala srovnávat.

Ještě jednou jsem se nadechla a celým tělem mi projelo zabrnění.

„Líbí se mi tu,“ špitla jsem a zvedla oči k obrovským větvím nad našimi hlavami, ale Matti do mě štouchl ramenem a nasměroval mě opět doprava. Nebyla jsem si jistá, proč se na mě u toho tak culí. Tohle nejspíš cítila každá postava v každém sci-fi filmu, co právě objevovala novou planetu – směsici úžasu, obav a možná i trochy naděje.

Přidali jsme do kroku a já napínala uši, jestli nezaslechnu hlasy, jenže mi to znemožňovali ptáci, kteří v korunách stromů nahlas pěli písně svého lidu. Přeskočili jsme potůček a hned za ním mi Matti položil ruku na rameno a ukázal před sebe.

Naskytl se mi výhled na dvě chundelatá štěňata a mládě kentaura... nebo jak se říká kozí verzi tohohle stvoření, nemohla jsem si vybavit název. Ale to bylo fuk, protože tyhle tři bytosti se choulily v půlkruhu a nad nimi se tyčila příšera, která vypadala jako... no... jako něco z močálu.

Trojice dětí se krčila a já nepotřebovala ani mimořádný čich jako můj kamarád, abych věděla, že se bojí.

Podívala jsem se na Mattiho a on se zamračil. Ta zelená věc právě v tu chvíli zavrčela: „Jste moc daleko od domova, děti. A jste moc malé na to, abyste byly takhle daleko od svých ochránců, co?“ Pak roztáhla rty v úsměvu, který jako by vypadl ze zubařovy noční můry, s ostrými, tmavými zuby, které potřebovaly nejen vyčistit, ale nejspíš taky rovnátka.

„Jsi... ty jsi na našem území,“ odpověděl ten kozí kentaur hláskem, který zněl přesně tak dětsky, jak jsem si představovala. Chvěl se a skončil spíš jako zašeptání, klesal a stoupal s každým slovem. Nebyl úplně miminko jako můj koblížek, ale určitě mu ještě nebylo ani dvanáct.

„Vašem území?“ odpověděla obluda z močálu a z jejího chechotu šla hrůza. Já sama jsem se nebála, ale rozhodně jsem na ni nechtěla sahat ani se k ní přiblížit. Měla tvar člověka, měřila skoro metr devadesát, a dokonce měla cosi, čemu by se dalo říct vlasy – byly dlouhé, už pár let neviděly ani šampon, ani hřeben, připomínaly chaluhy nebo kluzkou trávu, a lepily se jí na obličej i k tělu. Hrubá kůže přecházela přes několik odstínů zelené.

A co to měla na sobě? Dlouhou sukni?

Mytologii jsem za ta léta měla celkem nastudovanou, ale nemohla jsem si z hlavy vzpomenout na žádné stvoření se zelenou kůží.

Nejmenší z dětí – to bílé štěně – se po těch slovech vrhlo směrem k obludě, vycenilo zuby a začalo vrčet, chlupy na zádech zježené. Bylo

větší než Duncan, ten se ještě pořád vešel do cestovní přepravy, ale Bože můj, jako by mu bylo fuk, že stojí proti něčemu snad stokrát většímu. Tenhle odvážný malý vlk byl naprostý blázen.

Obluda z bažin se ovšem nedala zastrašit, jen se sehnula a taky divoce zavrčela.

S tím mini cvokem to ani nehnulo. Znovu skočil dopředu a odhalil ještě víc zubů, sálala z něj neskutečná neohroženost. Působil zároveň zběsile a roztomile.

Nejradši bych ho objala a pogratulovala mu. Odvaha nebyla snadná. Postavit se za sebe a za ostatní nebylo většině lidí, včetně mě, dané od přírody. Což mi doteď připomínal bolavý krk.

„Tebe sežeru jako prvního!“ zavrčela zelená příšera.

Podívala jsem se na Mattiho, ten povytáhl obočí a já ho napodobila – a ta věc z bažiny zavrčela tak hlasitě, až mě překvapilo, že ze stromů kolem rovnou neopadalo listí. Trhla jsem sebou, a dokonce i Matti si zamračeně zakryl citlivé uši.

Tak, a dost.

Můj nejlepší kamarád ukázal nejdřív na sebe a pak na mě, otázka zůstala nevyřešená, ale visela mezi námi. Jenže co chtěl Matti dělat? Porvat se přímo před těmi dětmi? Většinu času to byl nejpohodovější pohodář na světě, ale pod tím úhledně zastřiženým knírem a khalhotami se skrýval dravec. A jako u většiny vlkodlaků, které jsem poznala, bylo jenom pár věcí, které ho mohly přinutit sáhnout pod slupku pro tu část své osobnosti, kterou obvykle skrýval. Jenže v tuhle chvíli byl spíš oblečený jak na jachtu než do souboje s lesní příšerou.

Nerada jsem někomu ubližovala, ale ještě víc jsem nesnášela, když někdo někoho šikanoval. A na děti by si nikdo dovolovat neměl. Leda přes mou mrtvolu.

Cítila jsem se trochu odevzdaně, ale hlavně jsem na toho pitomce byla naštvaná, a tak jsem zvedla ukazováček a mlčky se nabídla jako dobrovolník, co zakročí, a Matti se překvapeně usmál.

Byl větší a silnější než já, to se nedalo popřít. Já měla dost síly, abych udržela na jedné ruce rostoucí štěně, a to docela dlouho, a obvykle jsem zvládla donést celý nákup z auta do přívěsu a nezpotit se u toho, pokud tedy nebyl moc daleko. Ale svým vlkodlačím přátelům jsem nesahala ani po kotníky. Se svým metrem šedesát osm jsem byla jen o malinko vyšší než průměr, sílu jsem měla vcelku normální, neměla jsem ostré zuby a nehty jsem si stříhala nakrátko, protože jsem nesnášela, když mi narostly a já si jeden ulomila.

Ale... někdy nebylo potřeba k vítězství použít hrubou sílu nebo ostrou zbraň. A za sebe jsem mohla říct, že vyjma těch dvou incidentů, kdy mi chtěli unést Duncana, jsem se skoro z každé šlamastyky dostala i bez využití jiných prostředků. Tak jako měl Herkules sílu a mořské panny krásné, ale smrtící písně, i já měla svoje možnosti.

Protože být na místě těch dětí Duncan, taky bych doufala, že by ho před nebezpečím někdo ochránil.

A přesně to jsem si v duchu říkala, když jsem ke skupince vykročila. „Hej, ahoj!“ houkla jsem na ně, i když jsem si byla poměrně jistá, že jsem dost blízko na to, aby přes šum lesa kolem slyšeli, jak mi pod nohama praskají větve a listí.

Zelené bahenní monstrum trhlo hlavou směrem ke mně a znovu vy-cenilo zuby. Dvě z těch nebohých dětiček vyjekly, malý kozí kentaur skočil mezi svoje vlčí kamarády a bílé vlče na mě bázně vrčelo a cenilo zuby. Trochu nezdvořilé, na druhou stranu jsem chápala, že jsem další cizinec na místě, kde nemá co pohledávat, a navíc už měli nahnáno předtím.

„To nic. Já vám neublížím, děti,“ pronesla jsem klidně a pomalu se k nim blížila. Bylo by lepší, kdyby mezi nimi a stvořením z bažiny bylo víc prostoru. Usmála jsem se na zelenou příšeru a snažila se působit přátelsky. „Já jsem Nina a vy...?“

„Co je ti po tom, huso hloupá!“

Tak dobře.

Semkla jsem rty k sobě, i když ze všeho nejradši bych si prostě jen povzdychla. Někteří lidé byli tak předvídatelní. Takové zklamání.

„Jsou moji!“ zařvala zelená obluda.

A já se neubránila úsměvu. „Nerada to říkám, ale to vás asi čeká pořádný překvapení, pokud si necháte udělat testy DNA. Ani jeden se vám nepodobá.“

Matti se za mými zády uchechtl, což mě přimělo roztáhnout rty ještě víc – měl na mě vážně špatný vliv a byl dobrý důvod, proč nás u Sienniných rodičů při štědrovečerní večeři vždycky rozesadili –, a nestvůra z bažin změnila výraz, její rysy se poskládaly tak, že najednou vypadala docela našťavaně. „Rozsápu ti vnitřnosti a vysaju ti morek z kostí, lidská nicko!“

Au. To mě skoro vyděsilo a ranilo. *Skoro.*

Já tady nevyhrožovala dětem sežráním a nahlas lidem nenadávala do hus a nicek.

Příšera ale ještě neskončila. „A až tě sežeru, použiju kosti těch děcek jako párátka, aby mi mezi zubama nezůstalo tvoje maso!“

Matti vyprskl smíchy. S ním se fakt nedalo nikam jít.

Musela jsem se soustředit. „Snažím se vám říct, že ta první věta byla docela originální, ale tu druhou jsem už určitě někde slyšela. Povíte mi teda, jak se jmenujete, než si začnete šťourat ze zubů moje maso, nebo...?“ Pokrčila jsem rameny.

Zelená příšera strnula a hekla: „Co?“ jako by najednou byla zmatená.

Vsadím se, že moc často posměchu nečelila. Nebo možná jo, a právě proto byla tak zlá. Nad tím by se dalo uvažovat.

„Nic,“ zavolala jsem, zvedla ruku a máchlá jí směrem k sobě. „Pojďte, děti. Vezmu vás domů a namouduši přísahám, že vám nic neudělám a nedovolím, aby vám někdo ublížil. Slibuju.“

To o něco větší vlče se zachvělo, zamihotalo a v mžiku oka na jeho místě stálo dítě. Chlapec. Malý kluk v tričku a kraťasech a mě už po tisíci napadlo, jak neskutečně jejich magie funguje. Nebylo to jako ve filmech, kde se při proměně z chlupatého těla do lidského objevovali naháči, nebo při opačném směru proměny roztrhali všechno svoje

oblečení. Magie takhle nemrhala. Ale i když jsem to tolikrát viděla na vlastní oči, pořád mě to ohromovalo.

Cokoli, co měli přímo na sobě, jim zůstalo, ale když se proměnili, prostě to zmizelo. Matti jednou během proměny zkusil držet v ruce kladivo, jenže to nezmizelo, jenom spadlo na zem. Nicméně brýle, mobily, klíče, to všechno zase po proměně zpátky našli... pokud to měli v kapsách.

Sledovat, jak na sebe bytosti berou jinou podobu, se mi nikdy neomrzelo, a když byly takhle mladé, bylo to ještě roztomilejší.

„My tě neznáme!“ zakřičel na mě kluk a divoké bílé vlče cvakalo čelistí, nejdřív směrem k zelené příšeře a pak směrem ke mně.

Zdálo se, že někdo už tuhle situaci neměl pod kontrolou, a nebyla jsem si jistá, jestli už mu to došlo.

Zvedla jsem ruku s otevřenou dlaní na pozdrav. „To je fér. Já jsem Nina. Bratranec támhle máho kamaráda je členem vaší smečky –“

„Jmenuje se Henri,“ dodal Matti, podle hlasu se o něco přiblížil. Jako Henry, ale s měkkým i, trochu víc nóbl. Po pradědovi, pokud jsem se nemýlila.

„Nikdo ani hnout,“ zavrčela obluda z močálu a narovnal se do plné výšky, z rozložitých ramenou a hranatého trupu jí sálal vztek.

Někde v hloubi duše jsem si uvědomila, že bych se měla bát. Tohle zelené bažinaté monstrum mě klidně mohlo rozsápat na kusy, kdybych se mu dostala pod ruku. Mělo fakt dlouhé drápy, skoro by se dalo říct pařáty. A aniž bych ho chtěla urazit, vypadalo fakt strašidelně. Ale nebyla to jeho vina, přece jen si nevybralo, že se narodí jako stvoření s nazelenalou kůží a zuřivě rozčuchanými vlasy a nikdy nevyhraje žádnou soutěž krásy. Ale... to by na mě muselo nejdřív sáhnout, a i když to zatím nevědělo, rozhodně by mu to nebylo ku prospěchu.

Sunula jsem se k nim a zastavila se asi šest metrů od dětí, dost blízko na to, abych viděla, že zelená příšeřa připomíná rozkládající se ženskou mrtvolu a děti byly ještě menší, než vypadaly zdálky. Žádný rodič by nenechal děti v jejich věku venku bez dozoru.

Až se vrátí domů, dostanou pěkně vynadáno.

Třeba už je dokonce někdo hledal?

To budu řešit později. Teď jsem před sebou měla mytologickou bytost s nezvládnutým vztekem a chutí na mladé magické maso. Jasně, proti gustu žádný dišputát, ale tohle teda bylo moc. Jestli měla ta pitomá obluda někoho sežrat, ať si vybere stvoření, které může o svůj život aspoň zabojovat.

Ještě jednou jsem pokrčila rameny. „Tihle tři půjdou se mnou a vy půjdete pryč, doufám, že někam hodně daleko odsud. A to jen pokud budete mít štěstí a jejich smečka vás nevypátrá, nebo mě do té doby nenaštvetete ještě víc.“ Příkrčila jsem se, napřáhla k dětem ruku a pak se té zelené příšeře podívala do temných očí. Neměla duhovky ani bělmo, jen černou bulvu, co vypadala jako velká zřítelnice.

Jenže děti na moje gesto nezareagovaly.

Ta věc se jen zasmála a pohybem tak rychlým, že to moje oči ani nepostřehly, chytila bílé vlče za krk a zvedla ho do vzduchu – vlče vyjeklo a začalo se ohánět cvakajícími zuby. „To si jako myslíš, že mi naženeš strach zrovna –,“ začala mi vyhrožovat.

Doufám, že to zabere.

Stáhla jsem si náramek a upustila ho na zem. Kdyby se mě jakkoli dotýkal, nebylo by to k ničemu. Ačkoli do té chvíle panovalo téměř bezvětří, teď se nějakým zázrakem zvedl vánek, zašuměl v korunách stromů a nesl můj pach osvobozený od obsidiánových korálků.

A donesl ho k nosu té zelené obludy. Můj pach, to, co jsem doopravdy byla.

Co nejklidnějším hlasem jsem dodala: „Začínáte mě dost štvtát. Položte to štěně na zem, jinak si zahrajeme na honěnou, a to se vám nebude vůbec líbit.“

Poznala jsem na ní, když jí můj pach dorazil k nozdram.

Zafungovalo to přesně tak, jak jsem doufala. Stejně jako kdykoli předtím, když jsem měla co do činění s bytostmi, které dokázaly vyčenichat magii, což byly skoro všechny. Jen velmi málo z nich přežilo

bez toho, že by jim evoluce darovala tenhle biologický výstražný systém. Říkala jsem si, že většina těch, co tenhle život zachraňující dar neměla, byli lidi jako já.

Potkala jsem lidi, kterým se hned líbilo, jak voním. U některých bytostí, hlavně vlkodlaků, jsem se na to mohla spolehnout. Ale taky jsem potkala takové, co zpočátku váhali, a stejně tolik dalších, které můj pach okamžitě odpudil. Neměla jsem jim to za zlé, ale zrovna teď jsem potřebovala, aby tahle obluda patřila do třetí kategorie, a doufala jsem, že se nikdo nebude muset nikoho dotknout.

Zelená věc strnula. Podle výrazu, který se jí skoro okamžitě objevil v očích, jí to bylo dost nepříjemné. Rozevřela rty, ale přestala vrčet a už jí nebyly vidět zuby, a instinktivně couvla. Vsadila bych se, že si to ani neuvědomovala.

Někteří lidi voní sladce a líbezně a občas je to součástí jejich magie, toho, jak k sobě přitahují ostatní. Občas voněli dobře prostě proto, že to byli dobří lidé. Takhle mi to kamarádi s lepším čichem popisovali. Dokázali vycítit lži, vztek, žárlivost nebo lásku a spoustu dalších emocí, které v sobě lidská bytost nosí.

Já? Ráda jsem si myslela, že jsem dobrý člověk se srdcem na správném místě. A chtěla jsem věřit, že si to o mně myslí i lidi, co mě znají.

Byla jsem si ale moc dobře vědoma toho, že zatímco spouště stvoření voním sladce nebo kořeněně, jiným velice nelíbě.

A v tuhle chvíli, uprostřed lesa, který působil tak lákavě, mezi nejmasivnějšími stromy, co jsem kdy viděla, ta zelená věc udělala přesně to, čemu jsem se od chvíle, kdy se u mě vyjevila pravda o jednom z mých rodičů, chtěla ze všech sil vyhnout: vycítila, že mě moje magie činí tak odlišnou, jako ta její činila ji.

Upřímně nevím, co jsem čekala od dětí, které mě nikdy předtím nepotkaly, ale to, co se v dalších chvílích odehrálo, to teda ani omylem nebylo.

Bílý vlk otočil hlavu a kouzl nestvůru z bažiny do zápěstí tak silně, že obluda bolestně zavřeštěla a pustila ho. Jakmile dopadl na zem,

to kozí/kentaury mládě ho popadlo do náruče a spolu se třetím chlapcem vzali nohy na ramena. A hnali se přímo ke mně.

Ne pryč.

Ke mně, jako by na tom závisel jejich život.

Kluk, který předtím byl taky vlče, utíkal dál, ale kozí kentaur s bílým štěnětem v náručí se smykem zastavil přímo za mnou. Třásl se strachy. Chtěl se schovat.

Nemohlo jim být snad ani deset. Naštvalo mě to ještě víc.

„Být váma, tak odejdu, a to hned,“ varovala jsem zelenou bytost a sehнула se k zemi pro náramek, abych si ho mohla znovu nasadit.

Když jsem se narovнала, stvoření z bažiny nehybně stálo a temné oči kulilo snad ještě víc než předtím. Taky rychleji oddychovalo. Skoro bych odpřísáhla, že z něj vyšel jakýsi tichý, vrzavý zvuk.

„Hned,“ dodal důrazně Matti, byl ještě blíž a zněl tak přísně, jak jsem to od svého pohodového kamaráda ještě nikdy neslyšela.

Strašidlo, které muselo patřit do nějaké mytologie, s níž jsem nebyla obeznámená, udělalo krok dozadu a potom další, věnovalo nám poslední dlouhý pohled a vzalo do zaječích. Matti s vlčím chlapcem v náručí stanul vedle mě.

Zazubil se na mě, byl to úsměv, který jsem u něj vídala celý život – rošťácký, sympatický, přátelský. Jenom ho teď zdobil i knír, za který mi dovolil zatahat během jedné z našich přestávek po cestě, když jsem ho obvinila, že takhle hustý by mu nikdy nenarostl a že si ho nad ret musel přilepit. „Doslova si z tebe ukákl,“ pronesl hrdě Matti.

Pokrčila jsem rameny, trochu se uculila a Matti roztáhl rty v ještě širším úsměvu.

„Voníš jako Henri,“ vyhrklo zničehonic dítě, které držel v náručí, a naklonilo se k jeho krku a zhluboka nasálo vzduch.

„Henri je můj bratranec,“ vysvětlil Matti a zaklonil hlavu, aby si ho chlapec mohl očichat. Tak to v jejich světě chodilo.

Musel najít hodně společných olfaktorických bodů, aby se utvrdil v tom, že Matti a Henri jsou příbuzní, a jakmile Mattiho očichal

a ujistil se o tom, že mluví pravdu, loupal medově zlatýma očima po mně a ukázal na moje zápěstí. „Co to je?“

Poklepala jsem na náramek. „Tohle?“ Copak to nikdy neviděl?

„Jo,“ kývl kluk, vykulil oči a znovu nasál vzduch. Měl tmavé vlasy a pleť zhruba stejně broskvově opálenou jako já. „Cítím...“

Neměla jsem v úmyslu strnout, ale nemohla jsem si pomoci. *Smrt. Fúj. Hnus.* Všechna tahle slova už jsem někdy slyšela, a to častěji, než by se mi bývalo líbilo, kdybych si mohla vybrat... ale jen od některých bytostí.

„... krásnou vůni,“ dořeklo z mojí druhé strany kozí dítě, a znělo to... *znělo to zasněně?*

Přišel ke mně blíž, aniž jsem si toho všimla.

„Mňam,“ dodal souhlasně kluk v Mattiho náručí a jeho hlas byl rozhodně sladší, než jsem čekala.

Zamrkala jsem a Matti po mě vrhl pohled, z něž vyzařovalo *já jsem ti to říkal.*

Toho malého vlkodlaka jsem chápala. Věděla jsem, že vlci mě mají v oblibě. Ale ten kentaurí kluk... to byla novinka. Hm. „Fakt?“ Nelíbilo se mi, jak nejistě to ode mě znělo, ale lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem od něj nečekala něco zničujícího.

Kozí kluk se ke mně znova naklonil a bez rozpaků mi přitiskl nos k boku. „Mhm,“ zamručel tiše.

No tak dobře.

„Podle mě voníš jako měsíčky,“ prohlásil chlapec v Mattiho náručí.

Zatracený Matti vyprskl smíchy a já jsem musela na chvíli semknout rty. Přimhouřila jsem jedno oko. „Myslíš spíš měsíček?“

Kluk pokrčil rameny.

Usmála jsem se na něj a Mattiho ještě hlasitějšího uchechtnutí jsem si nevěšmala, zatímco bílé vlče, které až doteď mlčelo, si usmyslelo, že zrovna teď zavrčí.

Znova jsem se jen taktak ubránila úsměvu. Vypadalo jako plyšová animatronická loutka. Jako by samojed a lední medvěd měli mládě,

huňaté a celé bílé a roztomilé, až na to, že pořád vrčelo a cenilo zuby. Takhle zblízka nebylo až tak malé, jak jsem si myslela. „Bylo jsi fakt statečné, vlčátko. Mělo bys na sebe být hrdé,“ pověděla jsem mu a doufala, že pochopí, že stojím na jeho straně.

Jenže slova byla zjevně k ničemu. Štěně znovu zavrčelo a kozí dítě vzdychlo. „Nech toho, Agnes.“

Agnes? To bílé vlče se jmenovalo Agnes? Chtěla jsem ho obejmout. Pěkně ho pomazlit. Možná u toho přijdu o pár prstů, ale třeba by to za to stálo.

Agnes toho sice nenechala, ale to mi nevadilo. Stejně bych ji pořád nejradši objala. Vsadila bych se, že by to bylo jako držet v náruči obláček.

Matti si přehodil v náručí druhé vlčí dítě, které by za normálních okolností bylo už moc velké na to, aby ho někdo nosil. „Tak co, jdeme zpátky a odvezeme je domů?“

Čím dřív se odsud dostaneme a já získám odpověď na svoji otázku, tím líp, ne? „Jdeme,“ přikývla jsem.

KAPITOLA TŘETÍ

Kentaurovi kluk po mně za chůze neustále pokukoval. Byl tak rozkošně neohrabaný, a k tomu velké hnědé oči, řasy tak dlouhé, že vypadaly jako umělé, a nosík posypaný pihami? Nejradši bych ho taky objala.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se ho, když jsem už popáté zachytila jeho pohled.

Po zemi za ním cupitalo to bláznivé vlčátko, Agnes. Když se Matti nabídl, že ji ponese, málem ho pokousala. Takže teď musela po svých.

„Můžu tě vzít za ruku?“ zeptal se nesměle malý kentaurovi.

Zastesklo se mi po Duncanovi, a to jsem ho se Siennou nechala u silnice sotva před hodinou.

Natáhla jsem ruku a chlapec se mě chytil. Jeho zpocená ruka mě hrála, hned mi byl ještě sympatičtější. „Jak se jmenuješ?“

„Shiloh,“ odpověděl. „A ty?“

Už jsem se mu představila, ale v té chvíli zrovna řešil jiné věci. „Evangelina, ale všichni mi říkají Nina.“ Ani moji rodiče mě neoslovovali mým celým jménem.

Chlapec mi zmáčkl prsty a pak ukázal na ten roztomilý postrach vedle sebe. „Tohle je Agnes a tamto Pascal.“

S úsměvem jsem přikývla a zvedla oči k Mattimu, abych se ujistila, že je v pohodě. Nesl kluka, o němž jsem teď věděla, že se jmenuje Pascal, a vedl nás lesem zpátky k autu. Usoudili jsme, že nejrychleji se na ranč dostaneme, když se svezeme. Jen jsem doufala, že se je někdo z jejich smečky nevydá hledat, než tam dorazíme, aby si nemyslel, že je chceme unést. To bychom se fakt uvedli jedna báseň.

Shiloh mi znovu stiskl ruku a já k němu sklopila hlavu. Ve vykulených očích měl tak zasněný výraz, že jsem nedokázala poznat, na co myslí. Ale to, co vypustil z pusu, jsem rozhodně nehádala.

„Ty jsi lesní princezna?“

Matti přede mnou sotva potlačil uchechtnutí. Předstírala jsem, že jsem nic neslyšela. „Ne, ale děkuju, že se ptáš.“

„Ale vypadáš tak,“ dodal ten brouček plachým hláskem.

Potrásla jsem našima spojenýma rukama. „Děkuju.“ Pokud se mi povede tu zůstat, rozhodně bude na seznamu lidí, kterým musím poslat dárek k Vánocům.

Shiloh ke mně dál obracel nevinnou, zvědavou tvářičku. „A co teda jsi?“ zašeptal.

Ptát se kohokoli, co je, bylo tabu. Buď vám to řekli sami, nebo ne. Povědět někomu o svém původu a dědictví, pokud se nedalo jasně vycítit, bylo známkou důvěry. Slyšela jsem, že všichni vlkodlaci mají podobný pach, stejně jako obři, trolové a další bytosti. S magií to fungovalo podobně, jako se podle přízvuku dalo odhadnout, odkud někdo pochází.

Já jsem však z vlastní zkušenosti věděla, že někteří si svůj původ z nejrůznějších osobních důvodů bedlivě střeží, a znovu mě napadlo, kolik bytostí možná ani neví, co přesně jsou – stačilo se podívat na mě a Duncana. Každopádně zeptat se někoho na jeho magický původ bylo stejné jako se zeptat, jakou barvu mají jeho bradavky nebo jak velký má penis. Pokud měl někdo slušné vychování, ani by ho nenapadlo se jen tak ptát.

Ale Shiloh mě držel za ruku, jako bychom byli odjakživa kamarádi, a v jiskřivých očích měl tak bezelstný pohled...

Kdyby se na mě takhle díval a zeptal se mě na pin k platební kartě, klidně mu ho nadiktuju.

„Tam v lese... s tou... víš co... voněla jsi jako... voněla jsi jako –“ Ramena mu vyjela nahoru a zase klesla dolů, jako by měl problém se vyjádřit. „– narozeninový dort.“

To byla novinka.

Nejspíš jsem se trochu začervenala.

„Nevím to jistě,“ odpověděla jsem po pravdě. „Nikdy jsem nepotkala svoji opravdovou mámu ani tátu.“ Měla jsem určitou představu, jasně. Jedna byla docela dobrý odhad, ale většina lidí v mém životě se shodla, že pro mě bude lepší o tomhle odhadu nikdy nahlas nemluvit, kvůli pověřivosti z vyslovování některých jmen nahlas. Muž a žena, které jsem z celého srdce považovala za svoje rodiče, se mnou DNA nesdíleli, ale na tom nikomu moc nezáleželo. Jak už říkal Matti: vlkodlakům to bylo fuk.

Shiloh na mě upřel velké hnědé oči, zamrkal a pak se zamračil. „Nikdy?“

Zavrtěla jsem hlavou, vděčná, že tohle už pro mě není citlivé téma. Bylo to spíš jako mluvit o nějaké celebritě. Nebo o postavách z knih.

„A jak vypadáš?“ Myslel tím, když se proměním, jako se on dokázal proměnit z polovičního kúzlete v člověka.

„Já se neproměňuju. Neumím to,“ přiznala jsem a snažila se mu to co nejjednodušeji vysvětlit. „Vypadám vždycky jen takhle.“ Byla jsem skoro ve všech ohledech průměrná, nijak jsem nevybočovala. Tmavé vlnité vlasy, broskvově snědá kůže, stopa toho, po kom jsem ji mohla zdědit, a světlé oříškové oči – další vodítko, ale hodně nicneříkající. Stavba mého těla taky mohla naznačovat můj původ, nebo jsem si to aspoň myslela, ale jinak na mě všechno bylo dost nejednoznačné.

Z toho, jak nechápavě mrkal, mi bylo jasné, že o možnosti, že se magická bytost nedokáže proměnit, ještě neslyšel.

Ale pro většinu lidí to byl normální stav věcí. Pro některé jsou mýty jen mýty a pro jiné jsou legendy jen legendy. Ale obojí mělo svůj základ v pravdě.

Moji rodiče mi to vysvětlovali, když se ve mně v šestnácti probudila ta zvláštní věc a změnila mě. Nechápala jsem, jak to, že se od nich tolik liším a proč. A nejen od nich, od všech lidí, které jsem znala. Proč jsem na sebe taky nedokázala vzít jinou podobu. Proměnit se, jak to nazývali ostatní. Mně to připadalo jako takové zamíhotání.

Naši se ke mně posadili, každý z jedné strany, a vysvětlili mi, že pokud je na světě *něco* – magie –, co stvořilo všechny ty bytosti z mytologií, neexistoval důvod, proč by *něco* – ona magie z meteoru – nemohlo stvořit všechny ostatní bytosti na světě, o nichž se taky psaly příběhy a pověsti. Že jsou všechny propojené z dobrého důvodu.

„*Píše se o nás ve stejných knihách, jen příběhy jsou jiné,*“ ubezpečila mě máma. „*Proč by měly být skutečné jen některé bytosti a jiné ne?*“

A pak jsme přešli k oknu a skrze žaluzie jsme pozorovali našeho souseda odnaproti, vysokého, hodně starého pána s páskou přes oko, který měl dva krkavce a snažil se dělat, že jsou divocí, ale všechny magické bytosti z naší čtvrti věděly, jak se věci skutečně mají. Rád sedával na verandě před domem a já jsem vždycky tušila, že se něčím liší. Většinu času nosil náramek, ale když ho neměl, jeho magie byla ohromující. Na mě a Mattiho byl hodný, ale pamatuju si, jak moc měl v oblibě Henriho. A moji rodiče mi teprve tehdy šeptem prozradili, kým náš soused podle nich kdysi býval.

Sice nepoužili slovo „nesmrtelný“, popsali ho spíš jako „dlouhověkeho“, někoho z velmi, velmi starobylé pohanské mytologie, jednoho z mála prastarých stvoření, jejichž existence se ještě z lidské paměti nevytratila.

Nikdy nezapomenu, že jakmile vyslovili to jméno na čtyři písmena, stařec, který si nechával říkat Otis, rázem upřel svou pozornost na náš dům a roztáhl rty v úsměvu, z něž mi naskočila husí kůže.

O hodinu později jsem s rodiči vyrazila do obchodu, koupila tam skládačku a položila mu ji za dveře.

Dokonce i dnes, tisíce let poté, co se magie na světě objevila, některá jména a magie a dary s nimi spojené vyvolávali v lidech strach.

Nikdo to puzzle nenazval obětinou, ale nikdo taky netvrdil, že je to něco jiného.

Ten starý pán na mě udělal dojem, ale to pořád nestačilo k tomu, abych přijala, kým byl jeden nebo možná oba z mých biologických rodičů. Jenže jako děti ze všeho nejvíc chcete zapadnout mezi ostatní.

A jak rostete a dospíváte, smíříte se s tím, kdo jste, a chcete jen, aby vás ostatní nechali na pokoji. Zajímavé, jak to na světě chodí.

V tu chvíli ale Shiloh zmateně zamrkal a sjel pohledem k mému náramku. Nebylo na něm nic výjimečného, vypadal jako obyčejný náramek z hladkých kulatých korálků, střídaly se na něm vždy jeden z černého obsidiánu, jeden z ohnivého a jeden z křemene. Hlavní byl ale obsidián, protože právě ten skrýval to, co jsem chtěla udržet v tajnosti.

„Ale... ale ta obluda se tě bála,“ vykoktal nechápavě Shiloh.

A přesto si myslel, že jsem princezna? Snažit se jeho tvrzení popřít by k ničemu nevedlo, a tak jsem přikývla. „Ale ty se mě nebojíš, že ne?“

Chlapec semkl rty a zavrtěl hlavou. „Ne, ty jsi hodná.“

„Děkuju.“ Zmáčkla jsem mu ruku. „Ty taky.“

Kůzlečí kentaur na mě ještě chvíli hleděl, otázky ohledně mé identity mu nejspíš dál kroužily hlavou, ale pak jednou ze svých nohou – kopytek? – kopl do větvičky před sebou. „Můj táta vždycky říká, že není potřeba být největší, abys byl nejstrašidelnější.“

„Být velkej pomáhá, ale být malej a strašidelněj taky funguje. Jako třeba pavouk.“ Ztlumila jsem hlas. „Můj kamarád jednoho zahlídl a vyběhl ze záchoda s jekem, myslel si, že ho ten pavouk sežere. A přitom to byl jen malinkatej pavouček.“

Matti přede mnou zpomalil a vrhl na mě přes rameno nasupený pohled, ale nic neřekl. Sice se to takhle přesně neodehrálo, ale já jsem si taky dokázala leccos přibarvit. Jen jsem to nedělala tak často.

Shiloh nasadil zamýšlený výraz. „Já jsem se bál. Agnes taky, ale ta se aspoň snažila bojovat.“

„Za strach se nemusíš stydět. Ta věc byla hodně zlá a ty jsi neutekl ani ses nerozbrečel. Postavil ses jí čelem. Měl bys na sebe být hrdej. Vsadím se, že kdybys doopravdy chtěl, mohl jsi jí dupnout na nohu. Zlomit jí pár prstů,“ navrhla jsem.

Matti se zašklebil.

„Myslíš?“ zeptal se Shiloh.

„Určitě.“

Možná jsem mu neměla nasazovat takové nápady do hlavy.

Shiloh se odmlčel, než jsme přeskočili přes spadený strom – on ladně, já moc ne – a pak počkali na bláznivou Agnes, která se přes něj dostala až napotřetí a ještě se znovu pokusila pokousat Mattiho, když se jí snažil pomoci. Tentokrát na ni ale Matti tiše zavrčel a vrčel tak dlouho, dokud toho nenechala. Někdy jsem zapomínala, že pod tím knírem je velký hnědý vlk.

A pak Shiloh nakřčil pihovatý nos. „Ale proč se tě ta zlá paní bála?“

Jak jsem měla vysvětlit dítěti, a zvláště dítěti, které se mě drželo za ruku, že občas, když jsem přijela do nějakého kempu, se zcela dospělí lidi prostě sebrali a odjeli? A Shiloh navíc nebyl predátor.

A já asi taky ne.

„Já se nedokážu v něco proměnit, tak jako ty, ale mám magii, které ta bytost nerozuměla. Tobě se moje vůně líbí, ale jí se nelíbila,“ odpověděla jsem co nejvíc nenuceně, nechtěla jsem ho poplašit nebo mu zavdat důvod k dalším otázkám, na které bych neuměla odpovědět.

„Ale –“ spustil on, právě když se kolem objevila neklamná znameň, že se blížíme k silnici. Matti kývl hlavou směrem doleva a já ho následovala. Musel nám všem pomoci při přelézání plotu – kromě bílého štěněte, které si podhrabalo díru –, a jakmile jsme byli na druhé straně, spatřila jsem svůj karavan přesně na místě, kde jsem ho zaparkovala.

„Vezmete nás domů?“ zeptal se Shiloh a znovu mi zmáčkl ruku.

„Jo,“ potvrdila jsem. „Stejně tam máme namířeno.“

„Proč?“

„Protože doufám, že vaše smečka tam mě a moje štěňátko nechá bydlet.“

„Ty máš štěňátko?“

„Jo, jmenuje se Duncan a je tamhle s mojí kamarádkou Siennou. Ta je vlk, jako tihle dva.“

Sienně nebude vadit, že jsem prozradila její identitu – beztak nebyla úplně tajná, protože tenhle chlapec nejspíš dokázal vycítit, v čem si je podobná s jeho vlčími přáteli.

Shiloh se zájmem vykulil oči. Matti došel k čekající Sienně, naklonil se, políbil ji a pohladil u toho Duncana po hlavičce. Můj koblížek se natáhl k Pascalovi a já si byla celkem jistá, že se navzájem očichávají, a pak Duncan chlapce olízl. Sienna se rozesmála a šklebila se celou cestu zpátky k autu. Otevřela zadní dveře a posadila dovnitř nejdřív moje štěně a potom Pascala.

Ještě jednou jsem svému novému kamarádovi zmáčkla ručku, a bílý vlkodlak mezitím doběhl k autu a začal na moje nejlepší přátele štěkat.

„Neboj se,“ pověděla jsem Shilohovi. „Nikdo z nás vám neublíží, slibuju, že vás jen odvezeme domů. Nic se vám nestane.“

Věnoval mi další z těch povznášejících, zasněných úsměvů. „Já vím,“ přikývl. Vzduchem se nesl ostrý štěkot, Agnes stála před autem na zemi a zakláněla hlavičku, aby dohlédla na Duncana. Vrtěla ocasem a laškovně cvakala zuby. Sienna se postavila mezi ně.

„Přestaň, štěně,“ rozkázala a její slova zjevně mířila na tu poblázněnou vlkodlačici – ta možná nebyla až takový blázen, protože okamžitě sklapla a posadila se. Tenhle tón Siennina hlasu obvykle účinkoval úplně stejně i na Duncana, který ovšem za celou dobu ani nepípnul. Uměl si dobře vybrat, co mu stojí za průšvih a co ne.

Sienna se sladce usmála a Matti a já jsme uznale pokývali hlavou. Hvízdla jsem na ni a Sienna se na mě podívala, užuž se chystala něco říct, ale vtom jí spadla čelist. „Ty jsi satyr?“ vydechla nadšeně, když po mém boku uviděla Shiloha.

Satyr. Tak se to jmenuje.

Shiloh se mi opřel o bok. „Jo,“ špitl, zničehonic zase tak nesmělý. Nebo to možná bylo tím, že Sienna byla další predátor, kterého neznal?

Sienna vypískla. „Ty jsi rozkošnej!“

Můj nový kamarád ke mně zvedl oči, pihaté tvářičky mu zrudověly. „Jo, vážně jsi rozkošnej,“ přitakala jsem. Pak jsem se zaměřila na Duncana, který zíral na Agnes tak upřeně, že si ani nevšiml, že jsem zpátky. „Taky jsi mi chyběl, Dunky,“ zavolala jsem na něj se smíchem.

Na kratičkový okamžik po mně střelil červenýma očima a pak zavrtěl chundelatým ocasem ze strany na stranu. V náhlém pozdravu mi hrudník zalilo teplo vřelé jako objetí.

„Ano.“

Zamrkala jsem a ze všech sil se snažila uvyknout nové schopnosti, která se u něj objevila spolu s jeho proměnou. Zatím ji moc často nepoužíval, ale pokud ano, bylo to jako dostat vánoční dárek. Když jsem o tom pověděla Mattimu a Sienně, hned poté co jsme probrali moje rozhodnutí odjet na ranč, oba na mě vytřeštili oči, jako bych se pomátla na rozumu. Ale když to Duncan udělal poprvé, já jsem zas až tak překvapená nebyla, tušila jsem, že jednoho dne se mnou takhle nějak začne komunikovat.

Jeho máma to uměla skvěle.

Duncan se znovu obrátil k Agnes a vrtěl u toho ocasem.

„Co to tu smrdí?“ vyhrkla zničehonic Sienna a nakrčila nos. „Fuj, to je jak kanál.“

„Myslím, že jsme potkali Zelenozubou Jenny,“ odpověděl Matti.

„Koho?“ podivily jsme se já a Sienna jednohlasně.

„Zelenozubou Jenny.“ Matti se podrbal na nose. „Tak se jí aspoň říká v Anglii.“

„Co je Zelenohubá Jenny?“ zeptala se Sienna, jako by mi četla myšlenky.

„Zelenozubá, lásko. Taková vodní čarodějnice, žije v řekách a žere...“ Matti střelil očima k dětem na zadním sedadle mého auta a semkl rty, takže jeho knír vypadal jako rovná čárka.

Napodobila jsem ho a poškrábala se na nose. „Teda, to zírám, kolik toho víš o tak obskurních pověstech.“

„Můj spolubydlící ve třetáku na vysoký byl z Lancashiru a měl o tom takovou knížku. Jednou jsem v ní listoval, když jsem šel kadit.“

To to vysvětlovalo.

„Každopádně fakt smrdíte,“ shrnula Sienna a znovu nakrčila nos. „Některý víc než jiný.“

Podle mě jsme nesmrděli my, ale spíš Agnes, protože té jediné se ta vodnice dotkla, ale bála jsem se, že když se o bílém štěněti zmíním, tak mě kousne. Čekala u auta a už neštěkala, soustředila se jen na Duncana.

Rozhodně patřila k nedůvěřivým.

Ale byla tak zatraceně rozkošná.

Moji pozornost upoutal Shiloh. „Potřebuješ pomoci nastoupit?“

Chlapec zavrtěl hlavou, pustil se mě a ladně vyskočil na zadní sedadlo. „Tak pojď, Agnes,“ houkl na svoji kamarádku. Štěně vrhlo po nás dospělých zuřivý pohled, ucouvlo a taky skočilo... a jen sotva dosáhlo tlapkami na sedadlo. Duncan máchal ocasem ještě usilovněji, ale nesklonil se k ní, aby ji očichal nebo olízl, jako předtím Pascala. Všimla jsem si, že i od Shiloha se drží v uctivé vzdálenosti.

Matti natáhl ruku. „Tak já už to odřídím, jo?“

„Fajn,“ souhlasila jsem. Ze všeho nejvíc jsem teď chtěla obejmout svého koblížka. Co kdyby ta příšera, co žere děti, našla jeho?

Mohl ji popálit ocasem, ale o to nešlo. Chtěla jsem, aby zapaloval jen věci, které zapálit *chce* – a nikdy by mě nenapadlo, že mi někdy taková myšlenka bleskne hlavou. Stejně jako jsem si nikdy nedovedla ani představit celou tuhle situaci.

„Jestli chceš sedět vpředu, vlez si dozadu k nim,“ nabídla jsem Sienně a ta přikývla.

Během vteřiny jsem nasedla a zabouchla dveře. Duncan mi vlezl do klína a olízl mi tvář. „Ahoj, Donute.“

Jeho „*ano*“ bylo tiché a něžné. Jeho forma pozdravu. Oba jsme se s jeho darem teprve učili zacházet. Jeho hlas nebyl ani zdaleka tak silný a jasný jako býval hlas jeho mámy a já jsem přemítala, jak bude asi znít, až bude starší.

„On má na ocasu ohýnek?“ špitl Shiloh.

Pascal se k nám naklonil a překvapeně otevřel pusy. „A proč má červený oči?“

„Ze stejného důvodu, jako ty máš zlatý. Zdědil je asi po někom ze své rodiny,“ odpověděla jsem.

Chlapec se nad tím chvíli zamyslel. „Voní jako ty, ale taky voní jinak,“ zhodnotil. „Nejsi jeho máma.“

Duncan mi olízl tvář způsobem, který jako by měl tomu tvrzení odporovat. Já jsem rozhodně měla pocit, že jsem jeho máma, i když jsem to slovo nikdy nahlas nepoužila.

„Nevzešel z mého těla, ale je to můj kluk,“ pokusila jsem se o vysvětlení.

„Takže jsi ho neměla v bříšku?“

„Ne.“

„Tak ho měl v bříšku jeho tatínek? Protože moje mamka říkala, že by si přála, aby mohl miminka mít můj táta, a táta říkal, že mořský koníci to tak mají. A možná i další zvířata, ale vlci ne,“ rozpovídal se zničehonic Pascal a upřel na mě vyčkávavý pohled.

On fakt čekal, že na to odpovím?

Matti zařadil a vyjel na silnici a Sienna se vedle něj div nevykroutila v pase. Stiskla k sobě ukazováček a palec a dělala, že si zamyká pusou. Sralbotka.

„Já... myslím, že jeho táta ho v bříšku taky neměl. Jsem si docela jistá, že to byla jeho biologická mamka.“

„Co je to biologická?“

Tenhle kluk neřekl Mattimu za celou cestu k autu ani slovo, ale teď jich ze sebe najednou chrlil milion.

Na tenhle rozhovor jsem rozhodně neměla dostatečnou kvalifikaci, protože Duncan byl jediné mládě, s kterým jsem od dob svého dětství trávila víc času.

Jenže ten se se mnou nehádal ani se na nic nevyptával. Občas mi dokázal lézt na nervy, ale jen z legrace, a to bylo něco jiného. Jinak to byl můj čtyřnohý andílek. Stačilo k němu sklopit hlavu, podívat se do jeho velkých, láskyplných očí a věděla jsem, že je to pravda. Byl jedním z těch štěňátek, co vypadají, jako by se usmívala.

Jenže na Pascalovu otázku se zjevně nikdo odpovědět nechystal, takže to bylo zase na mně. „Ehm...“ ošila jsem se. „To znamená...“

Z předních sedadel se ozývalo kašláání, které až podezřele znělo jako smích.

Od Mattiho a Sienny se asi žádné podpory nedočkám.

Odkáslala jsem si. „Když se narodí miminko, tak má některý části po mámě a některý po tátovi. Jako ty můžeš mít třeba oči po tátovi, ale jsi vtipnej jako tvoje mamka? Většina bytostí nemůže mít miminko, dokud nesdílí s někým jiným kus... svýho těla?“

Pascal se nechápavě mračil a upřímně, moje vysvětlení fakt nedávalo valný smysl, ale jak objasnit rozmnožování a fungování buněk dítěti, které nevypadalo na víc než sedm let? Neměla jsem nejmenší ponětí. Neuměla bych jim to vysvětlit ani za pomoci motýlků a včelíček, protože tuhle analogii jsem ve třinácti nechápala a nepochopila jsem ji doteď, a to už mi bylo třicet pryč.

A rozhodně jsem jim nehodlala popisovat, že tatínek musí mamince strčit mezi nohy svého pindíka. To bych radši vyskočila z auta za jízdy. „Ale Duncan je můj. Starám se o něj, on se stará o mě a mám ho ráda,“ dodala jsem spěšně, než měl Pascal čas se začít nimrat v mém neuspokojivém vysvětlení.

„On tě má rád?“ zeptal se malý vlkodlak tónem, který zněl sice nevinně, ale taky dost nevěřicně.

Zalétla jsem pohledem k Duncanovi, který na mě pořád upíral svou pozornost, a usmála se. „Jo, má.“ Nepochybovala jsem o tom ani na vteřinu.

„Moje teta říkala, že mámy a tátové jsou super, ale pak jsou lidi, co jsou úplně stejně dobrý,“ vložil se do toho můj kamarád Shiloh, na svůj věk trochu přemoudře.

„Tvoje teta je geniální. Pokud tě má někdo rád, tak je jedno, kdo to je.“ Odmlčela jsem se a něco mě napadlo. „Nechcete zavolat rodičům?“

Ještě nikdy jsem neviděla, že by někdo byl v jednu chvíli úplně v pohodě a o vteřinu později vypadal, že se pozvrací.

Agnes se v ten okamžik rozhodla znovu rozvrčet a Shiloh ji musel okřiknout, což mezi nimi spustilo hádku, ať už se hádali o čemkoli.

Že budou mít průšvih? Že jsme je načapali? Oba kluci drmolili jeden přes druhého, bylo obtížné rozeznat, co kdo říká, zatímco bílé vlčce se připojovalo svým vrčením. Málem jsem se rozhihňala, jak rozkošně u toho působilo.

Takže rodičům asi nikdo volat nechtěl. Kdybychom to měli na ranč dál, trvala bych na svém, ale takhle...

Zaměřila jsem se opět na Duncana, vděčná, že toho tolik nenamluví. V jasně červených očích měl zaujatý výraz. Už několikrát jsem mu vysvětlila, kam jedeme a co máme v plánu, a v hloubi duše jsem věděla, že mi rozumí, ale i tak jsem ztišila hlas a pohládila ho po hřbetě. „Pamatuješ si, kam jedeme? Budu celou dobu s tebou. Nic se ti nestane. Krásně to tu voní, myslím, že se ti tu bude líbit. Ale kdyby se ti tu nelíbilo, tak to nevádí. Hlavně mi to řekni, dobře?“

Jeho „ano“ se dotklo mojí duše. Milovala jsem jeho telepatii, klidně bych si dala nášup.

Pohládila jsem ho po srsti mezi hlavou a kořenem ocasu a pak ještě jednou, snažila jsem se udržet své myšlenky u něj. Kdybych se nesusoustředila na setkání, které nás čekalo – na to, jak proběhne a jak moc na tom závisí naše budoucnost –, moje tělo by nereagovalo na obavy, které to s sebou přinášelo, a ty výjimečně výkonné nosy v autě by si nikdy nevšimly, že se snažím sama sebe vyhecovat.

Ať už se stane cokoli, já a Duncan budeme v pořádku. Něco vymyslíme. Matti přece říkal něco o Aljašce, ne?

Z úvah mě vytrhlo, když Matti zpomalil a zahrnul ostře doleva. Ze zadního okna jsem viděla jen obrovské stromy a plot ještě vyšší než ten, který jsme předtím přelézali. Teď se však před námi tyčila masivní železná brána s několika cedulemi, které hlásaly věci jako SOUTKROMÝ POZEMEK, ZÁKAZ VSTUPU, ZÁKAZ PODOMNÍHO PRODEJE, ZÁKAZ LOVU ZVĚŘE, NEOPRÁVNĚNÉ VNIKNUTÍ BUDE TRESTNĚ STÍHÁNO PODLE ZÁKONA a POZEMEK JE MONITOROVÁN KAMEROVÝM SYSTÉMEM.

Tady to brali fakt vážně. Tím líp.

Zastavili jsme a Matti stáhl okénko na straně řidiče. Po levé straně stálo cosi připomínajícího interkom. Matti se vyklonil a zmáčkl na číselníku tlačítko. Ozvalo se pípnutí. „Haló?“

Nic.

Ohlédl se na Siennu, která pokrčila rameny, a pak se vyklonil ještě jednou a znovu zmáčkl tlačítko. „Haló! Tady Matti. Kdysi jsem tu bydlel...“

Nic.

V postranním zpětném zrcátku jsem viděla, jak se mračí.

Interkom potřetí zapípal a Mattiho knír byl zase jen rovná čárka. „Tady pořád Matti. Henri Blackrock je můj bratranec. Našli jsme tři vaše děti a vezeme je – aha, tak teď se brána otevře,“ zamumlal hlasem, z nějž sršelo podráždění.

Duncan se na mém klíně naklonil, aby viděl z okna. Už jsem mu vysvětlovala, jak opatrný musí být. Nechtěla jsem ho vyděsit ani na něj být přehnaně přísná, ale bylo to nutné zlo. Stáhla jsem okno, jen trošičku, a Duncan začal lesklým čumáčkem čenichat, vdechoval vzduch, který mi připadal ještě kouzelnější než předtím. Jeho srdíčko se mi pod rukou rozbušilo o něco rychleji, a tak jsem ho pohládila po žebrech. Cítil snad totéž co já, když jsem předtím vystoupila z auta? Nikdo jiný na to podle všeho stejnou reakci neměl, ale...

Brána se pomalu otevřela a Matti vjel dovnitř, takže jsem si mohla zblízka prohlédnout černé tepané železo vrat. Tak trochu jsem čekala, že uvidím obrys vlka nebo nějaký jiný umělecký vzor, ale na každém křídle byl jen symbol pŭlměsíce, který se spojil v celý měsíc, když se brána zavřela. Jako úplněk.

Duncanův čenich dál kmital a kmital.

Ohlédla jsem se na děti a zjistila, že Shiloh znervózněl a mne si ruce. „Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se ho.

„Proč jste vlastně utekli z domova?“ zeptal se z předního sedadla Matti.

Shilohovi málem vypadla ta jeho roztomilá kukadla z hlavy a vyrazil ze sebe ten nejvynervovanější smích, co jsem kdy slyšela. „My jsme neutekli! Jenom jsme hledali –“

„Pšššt!“ sykl na něj malý vlkodlak a přitiskl si na rty ukazováček.

Shiloh zatnul zuby a potom skoro zachmuřeně dodal: „Něco?“

To znělo fakt uvěřitelně.

Sienna se zase na sedadle co nejdříve otočila. „Vy jste se všichni narodili tady na ranči?“

„Ne,“ odpověděl vlkodláček a Shiloh v tu samou chvíli spustil: „Já jo, Agnes ne. Její máma –“

Bílé štěně na podlaze zaštěkalo.

Malý satyr okamžitě zmlkl.

Začínalo mi být jasné, že je sice milý, ale nedokáže udržet tajemství, i kdyby na tom závisel jeho život. Už teď jsem ho měla ráda.

Pascal se předklonil tak, že být vyšší a nepřipoutaný, prostrčil by hlavu mezi sedadly. „Ty jsi vážně Henriho bratranec?“

Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak se Matti rozzářil. „Jo, Henri je můj starší bratranec.“ Odmlčel se. „A já jsem jeho jedinej bratranec.“

Nebyla jsem si jistá, jestli Matti vůbec sám ví, jak přesně jsou spříznění, ale nehodlala jsem to nakousávat. Jestli to nikdy neřešil on, proč by na tom mělo záležet mně? O jeho rodině z tátovy strany jsem nevěděla skoro nic, a to nevadilo. Kdyby o tom Matti chtěl mluvit, už by to dávno udělal.

„Ten co se počůrával?“

Překvapeně jsem otevřela pusku a taky se naklonila, strčila jsem hlavu přímo nad tu Pascalovu, abych viděla Mattimu aspoň z profilu do tváře. Díval se přímo před sebe, ale už se neusmíval. „Cože?“

„Henri nám říkal, že ses v noci počůrával, protože ses bál,“ objasnil chlapec.

„Vždyť ses sem přestěhoval ve čtrnácti...“ Skoro jsem ani nedokázala doříct větu, div jsem nevyprskla smíchy.

„Ne!“ Matti zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem –“

„Henri říkal, že pořád.“

Sienna se ani neohlédla a jen nahmatala moji ruku. Obě jsme se pochechtávaly.

„Ne.“ Ten Mattiho výraz... „Proč by to...?“

„Pořád,“ zdůraznil malý vlkodlak pro případ, že bychom ho napoprve neslyšeli. „A úplně durch.“

Sienna a já jsme měly co dělat, abychom vůbec popadly dech, takže jsme to nemohly ani nijak okomentovat.

Proč by si o Mattim vymýšlel něco takového?

Nemohla jsem se přestat smát. *Toble že říkal Henri?* Ten puberták, kterého jsem si pamatovala, by nikdy – nikdy – nic takového neřekl. Nikdy. Připadalo mi to ještě vtipnější.

„Nepočůrával jsem se a obě to víte,“ hádal se Matti až trochu moc vehementně. Já i Sienna jsme ještě pořád hýkaly smíchy, ale Matti už zase zpomalil, ignoroval naše blbnutí a zahvízdal. „Páni, tady se to ale změnilo.“

Otřela jsem si slzy a uložila si okamžik do paměti. Narovnávala jsem se, vyhlédla skrz čelní sklo ven a smích mi okamžitě odumřel v hrdle.

Tenhle ranč, nebo ta část, co jsem z něj viděla, vypadal jinak, než jsem čekala.

Žádná roztomilá usedlost na kusu prašné, opuštěné země. Žádná ohrada s koňmi nebo jezdecký ovál plný kovbojů. Na dohled nebyla ani jediná kráva nebo volek jako na většině rančů, kolem kterých jsem kdy projížděla.

Místo toho se před námi rozprostíralo ohromné štěrkem vysypané parkoviště, které by nedělalo ostudu lečjakému sportovnímu stadionu. Naproti stála budova tak obrovská, že připomínala nějaký starý soudní dvůr nebo panské sídlo... nebo nějakou přepálenou „chatu“ miliardáře, kam se jezdí jednou za rok na dovolenou. Stěny byly postavené z těch nejpůsobivějších klád, co jsem kdy viděla.

Mezi parkovištěm a budovou parkovalo několik různých užitkových vozidel a za ní a kolem ní byl les vykácený a odhaloval v dálce několik

menších stavení. Většina z nich taky vypadala jako lesní chaty, ale některé připomínaly tradičnější domy natřené tlumenými, neutrálními barvami. Od největší budovy k nim vedlo několik větvičích se stezek.

Podle množství aut zaparkovaných před hlavní budovou se tu muselo zaparkovat a dál už se chodilo jen pěšky.

„Tohle tu kdysi nebylo,“ zamumlal Matti, jako by mi četl myšlenky. „Teda, parkoviště jo, ale tahle budova ne.“

Už jsem se nadechla, abych se zeptala na parkování, ale vtom mě do brady štouchl Duncanův čumáček. Sklopila jsem oči a všimla si, že má trochu rozšířené zornice. „Všechno bude v pořádku,“ slíbila jsem mu a pohladila ho po hebkých svěšených uších. Nevypadal moc vystrašeně, vlastně vůbec. Bylo to mnou? Sálal ze mě strach nebo tak něco? „Jsem v pohodě.“

„Ano,“ odpověděl mi.

Takže jsem na něj přenášela svoji nervozitu. „Jen jsem trochu nervózní. Nikomu to neříkej,“ mrkla jsem na něj.

„Ano,“ ujistil mě. On mě. Znovu mi přitiskl čenich k bradě a já ho znovu objala, vděčná, že mám někoho, kdo si objímání užívá stejně jako já.

Duncan mi za tohle všechno stál – za nervy, za bolesti břicha, za nejistotu, kterou jsem prožívala. Nenapadala mě jediná věc, kterou bych pro tahle dlouhá ušiska a věrné srdce neudělala.

Musíme to tady nějak zvládnout.

Malý satyr, Shiloh, na chvílinku zaváhal a potom otevřel dveře, které měl nejbliž, postavil se na kopýtko a vyskočil ven. Následovalo ho bílé štěně a nakonec i druhý vlčí kamarád. Poklepala jsem Duncanovi na čumák, abych ještě jednou upoutala jeho pozornost.

„Chovej se slušně. Nechci ti dávat zaracha,“ pověděla jsem mu a Duncan zavrtěl chundelatým ocáskem. Oba jsme ale věděli, že v minulosti už spískal hodně věcí, které si takové potrestání žádaly.

Nechtěla jsem však, aby věděl, že to, jestli tu budeme smět zůstat nebo ne, záleží na něm, a už vůbec jsem nechtěla, aby se cítil pod

jakýmkoli tlakem, pokud se mu tady nebude líbit a budeme muset vymýšlet plán B.

Tohle břímě nést nemusel.

Nepotřeboval vědět, že žádný plán B není.

Pohládila jsem ho po hlavě, vylezla s ním z auta a postavila ho na zem. Byla jsem si celkem jistá, že neuteče, ale důvěra se buduje na základě zkušeností. Musela jsem mu důvěřovat. A tady bude v bezpečí.

To nám aspoň slíbil Matti a já mu věřila, navzdory tomu setkání se Zelenozubou Jenny. V duchu jsem si to odůvodňovala tím, že to odsud bylo minimálně několik kilometrů, a taky utekla na opačnou stranu. Přesto bych si ale měla z předního sedadla auta vzít svoji ledvinku. Duncan vodičko už skoro nepotřeboval a chtěla jsem věřit, že ho nebude potřebovat ani tady, ale... pro jistotu.

S touhle myšlenkou jsem vykročila od zadních dveří podél auta, takže jsem se ocitla jen kousek od Shiloha, který se bavil s Agnes. Pascal na druhé straně vozu povídal něco Mattimu a Sienně. Přelétla jsem je pohledem, příliš omámená kouzelnou vůní lesa, takže jsem neslyšela tichý, úporný zvuk, který se k nám linul. Kdybych dávala pozor, tak bych ho poznala – byl to zvuk velkého, těžkého těla běžícího plnou rychlostí lesním porostem.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Duncan nastražil uši a otočil hlavu k lesům. Shiloh přesně v tu chvíli udělal totéž.

Já si bohužel jejich reakcí nevšimla a kladla jsem to za vinu kouzlu lesa, v němž jsme se ocitli, protože jinak bych tu demoliční kouli, která se jím hnala jako vítr, určitě zaregistrovala.

A nejspíš kvůli tomuhle všemu mě totálně zaskočilo, když se na okraji mého zorného pole vynořilo obří černé tělo.

Když mi došlo, že se řítí přímo na nás, bylo už skoro pozdě. Rychle jsem se vrhla před obě děti.

Sotva dvacet vteřin potom, co jsem vystoupila z auta, se ke mně hnalo zvíře velikosti tažného koně, stačil mu jeden plavný skok a byl u mě.

Matti zařval. Jeden z chlapců taky. Duncan hrdelně zakňučel.

Seběhlo se to tak rychle, že jsem neměla čas udělat cokoli než se ujistit, že zvíře má spadeno na mě a ne na Duncana nebo Shiloha. Gigantické tlapy mi dopadly na ramena a shodily mě na zem, jako když bodyguard slavné popstar složí dotírajícího fanouška, který pronikl na pódium.

Aspoň jsem v té rychlosti neměla čas strnout a zatnout svaly, takže můj pád – připomínající pád vodního melounu na beton z desátého patra – nebyl ještě horší.

Ale zabránit se mu nedalo.

Ohromná černá chlupatá koule mě málem rozplácla na palačinku, a teprve když jsem šokovaně zalapala po dechu a jen taktak si nerozrazila hlavu, zaslechla jsem, jak Shiloh volá: „Ne!“ a ostatní se k němu v kakofonii hlasů přidávají. Moje plíce se ale jen s každým nádechem třásly, zatímco můj mozek se snažil pochopit, co se odehrálo. Oči mi sice slzely, ale konečně se mi povedlo si prohlédnout tělo, které se nade mnou tyčilo.

Byl to ten největší vlk v celém vesmíru, kterému se nějak podařilo přežít dobu ledovou, nebo kdy to vlci větší než koně existovali, a vrčel na mě tak zhluboka, tak *nasraně*, že bych měla být bez sebe strachy.

Ale nebyla.

Upíral na mě ten nejpronikavější pohled, co jsem kdy viděla. Zajíkla jsem se. „Zatraceně, Henri, co tady žereš? Děti? Menší božstva?“

Vrčení náhle ustalo, jako by vlka někdo vypočil ze zásuvky. Skoro okamžitě si sedl, hned u mých nohou. Dokonce zavřel i tu svoji skoro strašidelnou tlamu.

Po té náhlé proměně otočil hlavu, ohlédl se a v tu chvíli jsem to zachytila. Tiché zavrčení, které jsem dobře znala, slýchala jsem ho, hlavně když se někde objevila pěkně masitá kost.

Naklonila jsem se a zalapala po dechu při pohledu na sotva šestikilové štěně visící ve vzduchu s čelistmi sevřenými kolem vlkova ocasu. Viděla jsem jen jedno vykulené červené oko a všimla si, že modrý plamínek na jeho ocásku byl světlejší než kdy dřív. Moje milované malé

miminko, můj Duncan, můj koblížek, můj chlapeček, zavrčel ještě hlasitěji a já bych odprísáhla, že stiskl kosti a srst vlčího ocasu v zubech ještě pevněji.

Útočil na nejstrašnějšího ze všech vlků.

Aby mě ochránil.

Ale i když mi srdce skoro vynechalo strachy a můj mozek křičel, ať se vzchopím a něco udělám, obří vlkodlak na něj jen zíral. Ne agresivně, ne jako by se ho chystal sežrat. Zíral na něj způsobem, ze kterého jsem měla pocit, že sám neví, co se to právě děje.

„Henri! Co to děláš?“ zakřičel Matti. I přes svoje hlasité oddechování jsem slyšela, že k nám běží.

Tlapy vedle mých nohou se na okamžik zamihotaly a nahradily je nohy v těžkých pracovních botách.

Pořádně velkých, ale lidských.

A nad botami, jejichž velikost se musela blížit k padesátce, se tyčily dlouhé, silné, statné nohy, trup, který by mohl způsobit zatmění slunce, a tvář, která... která...

Muž, který tu stál místo vlka a pronikavě na mě shlížel pořád stejně jantarově zářivýma očima teď... on teď...

Držel moje štěňátko za krk ve vzduchu!

Upřímně netuším, co mě popadlo. Možná mateřský pud? Nebo jsem se fakt praštila do hlavy a nebyla jsem schopná jasně uvažovat? Netuším.

Vím jen, že se mi z hrdla vydral jakýsi nekřesťanský skřek, převálila jsem se na bok, popadla toho chlapa za lýtko a zahryzla se do něj.

„Co to kurva...“ slyšela jsem Mattiho, když se moje zuby zabořily do džínoviny a do kůže. A pořádně.

Leckterá máma medvědice by na mě mohla být hrdá.

„Krucinál,“ zavrčel nade mnou zastřený mužný hlas a o dost mladší hlásek mu skočil do řeči.

„Ona nás zachránila! To je její pejsek!“ Byla jsem si téměř jistá, že to zaječel Shiloh, v celém tom šílenství jediný hlas rozumu, protože

jakmile jsem ho uslyšela, přestala jsem hlodat lýtko před sebou, jako by to bylo krutí stehno na středověkém jarmarku a pustila ho. Chlapisko nade mnou přestalo Duncana držet za srst na krku a chytilo ho oběma rukama pod předními tlapkami.

A Duncan – zlatíčko moje – vrčel vlkodlačímu muži, který mě byl před chvílíčkou připravený zardousit, přímo do obličejce. A jako by vrčení nestačilo, mrskal hlavou i tělíčkem ze strany na stranu jako rozzuřený jezevec pokoušející se o útek. Jako by mi chtěl jít na pomoc...?

Ach, Dunky. Kdyby ten chlap nevypadal, že se živí jen tou nejlepší kouzelnou flákotou, co se dá sehnat, aby si udržel svalovou hmotu, skoro bych se hrdostí rozbrečela. Tenhle čin plný lásky a statečnosti mi bude dodávat sílu během všech špatných okamžiků, které odtud v životě zažiju. Duncan byl vedle toho mužského tak maličký, ale to mu nebránilo riskovat život.

Pro mě.

„Co to je?“ vyslovil muž pomalu, zjevně mluvil o Dunkym, a pak sklopil hlavu a upřel ty důvěrně známé oči na mě. Zamrkal. „A kdo je tohle?“ zavrčel a v jeho hlase se mísilo podráždění a zaskočený zmatek. Vsadila bych se, že podráždění převažovalo. „A co ty tady děláš, Matti?“

Někdo se zase nezmohl na slovo. Což se může stát, když vám nejlepší kamarádku málem rozsápe váš příbuzný přímo před očima.

Nebo si možná myslel, že jsem...

„Dlouho jsme se neviděli.“

To nebyla zrovna nejrychlejší odpověď.

Po další odmlce si Matti odkašlal a jeho hlas potom zněl skoro normálně. Jeden z nás ho zjevně vyděsil k smrti. Nebo možná my oba. Viděla jsem mu to na očích. „Mohl bys prosím nestát takhle nad Ninou, než tě znova pokouše?“ Jeho smích zněl skoro stejně jako Shilo-hův, když jsme se ho zeptali, co prováděli v tom lese, pisklavě a roztreseně.

Znovu se rozhostilo krátké ticho a následovalo ho tlumené uchechtnutí, takže jsem se vyklonila zpoza nohy, která se stále tyčila vedle